

**Ο ΙΕΡΕΑΣ ΤΟΥ ΛΙΜΑΝΙΟΥ
(FATHER CORRIDAN)**

Αφιερώνεται στη μνήμη του ΠαπαΓιώργη Πυρουνάκη της Ελευσίνας

"Δεν μπορεί ένας να είναι άγιος και να ζει το Ευαγγέλιο που
"κηρύσσουμε, χωρίς να εκδραπά τον εαυτό του για να εξασφαλίσει
στον καθένα στέγαση, εργασία, καταναλωτικά αγαθά, αναψυχή,
εκπαίδευση, κ.λ.π. χωρίς τα οποία η ζωή δεν είναι πλέον χρήσιμη"
Cardinal Suhard

A'

Μίλια ατέλειωτα ξετυλίγονται οι 1800 αποβάθρες. Οι 200 απ'αυτές έτοιμες να δεχτούν 400 υπερωκεάνεια. 10.000 καράβια το χρόνο ρίχνουν και σηκώνουν άγκυρα στα γεμάτα λάδια λασπόνερά του. Ενα καράβι κάθε 50'. Ενα εκατομμύριο επιβάτες και 35.000.000 τόνοι εμπόρευμα φτάνουν μαζί τους. 150.000.000 τόνοι εμπόρευμα διασταυρώνονται στους "ντόκους"¹ μέσα σ'ένα χρόνο. Αυτό είναι το λιμάνι της Νέας Υόρκης.

Εικοσιτέσσερις ώρες το εικοσιτετράωρο τα φουγάρα ξερνούν καπνό, τα μοτέρ μουγκρίζουν, τα βίντσια ανεβοκατεβαίνουν. Στις 7.55' το πρωί, στις 12.55' το μεσημέρι, στις 6.55' το απόγευμα οι αρχιεργάτες σφυρίζουν στους ντόκους. Τότε ξεπροβάλλουν από κάθε μέρος οι λιμενεργάτες και τρέχουν για δουλειά. Όσοι θέλουν να δουλέψουν στ'αμπάρια - διπλοί οι κίνδυνοι - στέκονται δεξιά, οι άλλοι σπρώχνονται αριστερότερα. Μάτια γεμάτα λαχτάρα καρφώνονται πάνω στο πέτρινο πρόσωπο του αρχιεργάτη. Γιατί δεν υπάρχει σειρά προτεραιότητας, δεν υπάρχουν κανόνες ίσης συμμετοχής στη δουλειά. Οποιοις θέλει ο αρχιεργάτης, αυτοί θα δουλέψουν. Οι άλλοι;..... Οι άλλοι θα περάσουν τη γλώσσα πάνω στα κατάξερα απ'την αγωνία χείλια και θα περιμένουν τις άλλες σφυρίχτρες.... και τις άλλες. Η ζωή τους στο έλεος των αρχιεργατών. Κι'οι αρχιεργάτες, άνθρωποι με μαύρο ποινικό μητρώο, απόφοιτοι φυλακών, διορισμένοι απ'τις ατμοπλοϊκές και τις φορτωτικές εταιρείες. Οποιος θέλει δουλειά μπορεί νάχει φτάνει να δίνει τα 20% του μεροκάματου στον αρχιεργάτη. Οποιος πεινάει και θέλει 5 δολάρια δανεικά μπορεί να τάβρει μέσα σε ύποπτες τσέπες στα μπαρ του λιμανιού, φτάνει να τα επιστρέψει 6. Οι λιμενεργάτες δεν είναι μονάδες, έχουν τα σωματεία τους, την Π.Α (Διεθνής Ενωσης Φορτοεκφορτωτών) και αυτό είναι... η αιτία στο δράμα τους! "Σκοτεινοί άνθρωποι" απ'τον καιρό της ποταπαγορεύσεως, έχοντες εξασφαλισμένη την ενίσχυση ανήθικων πολιτικάντηδων, έβαλαν σ'έλεγχο όλο το λιμάνι. Και στην εποχή του New Deal επωφελήθηκαν απ'το γενικό κλίμα υποστηρίξεως του συνδικαλισμού και παρουσιάστηκαν άμεσα ή έμμεσα μέσ'τα σωματεία (και στην Π.Α). Οι τίμιοι συνδικαλιστές ηγέτες, ξέροντας πόσο σκληρό είναι να οργανώσεις τον εργατικό κόσμο και πόσο συκοφαντημένοι ήταν κι'οι ίδιοι, ήταν πολύ επιφυλακτικοί στο να δεχτούν κατηγορίες έναντιόν άλλων. Ετσι κατάντησαν το λιμάνι (και την Π.Α μαζί) να το κρατούν

¹ Ἰζτᾱῦ÷ιέ, ὀδῖᾱέᾱῆῆ Ὑῶᾱῆῆ ὀυῖ ἰᾱᾱῦῆῖ ῆῆἰᾱῆῖ, ἰῖᾱῆῦᾱῦῆ ὀῖῶ ᾱῖᾱῖῶῆ ὀῖῶ ᾱῖῶῖᾱῖᾱῖᾱῖῶ ῆ.ῆ.ῆ.

στα χέρια τους δύο, απ' αυτό το είδος "άνθρωποι", και νάχουν γίνει πολυεκατομμυριούχοι. Κρατούν την Π.Α με σκηνοθετημένες, ή και χωρίς, εκλογές. Διορίζουν επιτροπές και τοπικές διοικήσεις που "διαχειρίζονται" τα ταμεία της χωρίς βιβλία και λογαριασμούς. Κρατούν στην υπηρεσία τους κάθε αρχιεργάτη (αυτοί που θάπρεπε να αντιπροσωπεύουν τους λιμενεργάτες και τα συμφέροντά τους απέναντι στους Εργοδότες και στις ατμοπλοϊκές και φορτωτικές εταιρείες!) Κλείνουν συμβόλαια κάθε χρόνο για λογαριασμό... των λιμενεργατών με μεροκάματα πολύ λιγότερο απ' ότι κανονικά έπρεπε. Κρατούν ανοιχτά τα μητρώα της Π.Α κι' ο κάθε "πολιτευόμενος", είτε στην Πολιτεία της Νέας Υόρκης, είτε στη Νέα Υερσέυ, μπορεί να τακτοποιεί τους "ψηφοφόρους" του. Διατηρούν επίσημες σχέσεις με τις πολιτικές μηχανές όλων των κομμάτων και βρίσκονται σε μία εγκάρδια αλληλοεξυπηρέτηση. Αποτυχαίνουν στις εκλογές οι "πολιτευόμενοι"; βρίσκουν πόστα (και μισθούς ηγεμονικούς) στις "επιχειρήσεις" του μυστηριώδη Μίστερ Μπιγκ που κινεί τα νήματα. Επιτυχαίνουν; τοποθετούν ανθρώπους του σε νευραλγικά οικονομικά πόστα. Και οι "επιχειρήσεις" τους ολοένα και πιο σκοτεινές - πολλαπλασιάζονται. Ανήκουν σε αριστοκρατικές λέσχες, αποτελούν βασικούς παράγοντες στις πολιτικές λέσχες. Οργανώνουν επίσημα ετήσια δείπνα των Εταιρειών τους στα οποία ανύποπτοι Κυβερνήτες, Δήμαρχοι, Ανώτατοι Δικαστικοί και Αστυνομικοί, τους δημιουργούν την απαραίτητη "τίμια πρόσοψη". Παρουσιάζονται σαν εξαίρετοι θρησκευτικοί άνθρωποι. Και οι δύο τους καθολικοί, ανήκουν επίσημα, με τιμητικές διακρίσεις σ' ενορίες, είναι "μεγάλοι δωρηταί και ευεργέται", έχουν εγκάρδιες φιλίες με ανώτερους κληρικούς...

Και στο μεταξύ οι λιμενεργάτες πεινούν. 95 σεντς την ώρα έπαιρναν το 1934, όταν η Π.Α έγινε αιχμάλωτή τους, και το 1942 μόλις 1 δολλάριο! 5 σεντς αύξηση μέσα σε 8 χρόνια! Αν μία Εταιρεία σπάσει το συμβόλαιο ξέρει ότι δεν έχει ν' αντιμετωπίσει αντίθεση. Οι λιμενεργάτες είναι φιμωμένοι. Δεν τολμούν να σηκώσουν κεφάλι στους ανθρώπους της Π.Α (του...σωματείου τους, του σωματείου που είναι για τα συμφέροντά τους!) 100 άλυτοι φόνοι ανθρώπων που βρήκαν το θάρρος να επαναστατήσουν στα Jocks, ρίχνουν την παγωμένη μακάβρια σκιά τους και πλακώνουν τις καρδιές. Πολλοί είδαν και ξέρουν. Κανένας δεν τολμά να μιλήσει! Οι κλεψιές οργιάζουν. Εμπορεύματα 60 εκατομμυρίων δολλαρίων χάνονται κάθε χρόνο. Φύλακες που τολμούν να καταγγείλουν χάνονται στο ποτάμι. Ένα λαθρεμπόριο ναρκωτικών σε μεγάλη κλίμακα, είναι κοινό μυστικό, μα κανείς δεν ξέρει "τίποτα" κι' ένα απίστευτο, τερατώδες δουλεμπόριο μέσ' την καρδιά του 20ού αιώνα, δουλεμπόριο όχι μαύρων της Αφρικής αλλά Ευρωπαίων: εργάτες απ' την Ευρώπη εισάγονται λαθραία στο Hoboken, στο Brooklyn, κ.α. αποκτούν κονκάρδες της Π.Α και μένουν πια άλυτα δεμένοι σ' αόρατα δίκτυα. Βρίσκονται παράνομα στο έδαφος των Η.Π. και όχι μόνο το ψωμί τους αλλά και η ζωή τους βρίσκεται στα χέρια των "γκάγκστερς". (Σε μία έφοδό της, η Αστυνομία στις 12-6-51 έπιασε μόνο σε 4 αποβάθρες...85 τέτοιους σκλάβους!)

Και στο μεταξύ οι λιμενεργάτες πεινούν! Οι προνομιούχοι δουλεύουν 3-4 ημέρες την εβδομάδα! Οι άλλοι πολύ πιο σπάνια. Ένας στους τέσσερις κάθε χρονιά θα τραυματιστεί,

ένας στους 48 θα μείνει πια ανίκανος για δουλειά, ένας στους 560 θα σκοτωθεί. Καμμία περίθαλψη, καμμία ασφάλεια, καμμία σύνταξη.

Η αβεβαιότητα για το μεροκάματο, οι συχνές γροθιές, το δράμα του σπιτιού τούς σπρώχνει στο οινόπνευμα. Το οινόπνευμα τους κάνει σκλάβους στους "καρχαρίες" των μπαρ που δανείζουν 5-6 τα δολλάρια μέχρι που να μαζεψτούν ποσόν. Από κει "ή σκοτώνεις τον τάδε και παίρνεις άλλα τόσα και καθημερινό μεροκάματο, ή είσαι χαμένος". Η γυναίκα αυτού του λιμενεργάτη...τα παιδιά του; Η γυναίκα - αν σταθεί τίμια - θα πεθαίνει νέα, πού ν'αντέξει; τα παιδιά; έχουν δει τον πατέρα να γυρίζει μεθυσμένος και ξεσχισμένος από γροθιές ή και τον βρήκαν κάπου πεταμένο μ'ένα μαχαίρι στην πλάτη. Εμειναν μέρες νηστικά. Δούλεψαν από τα 8 και α 10 χρόνια τους. Εχασαν τα πρώτα τους δόντια από γροθιές. Ενα τρόπο είχαν να σώσουν το ψωμί που έτρωγαν στο δρόμο και το μεροκάματο: τις γροθιές τους. Τις γύμνασαν λοιπόν, τις έκαμαν σιδερένιες και τις χρησιμοποίησαν όπου βρήκαν. Ο κόσμος έμοιαζε να τους σφίγγει φιδίσιες κουλούρες γύρω στο λαιμό. Εμαθαν πως πρέπει να σφίξουν πιο σφιχτά άλλους λαιμούς για ν'ανοίξουν το δρόμο τους. Απ'αυτά τα παιδιά γύρω στα 1900. 1910 ξεκίνησε ο σημερινός Μίστερ Μπιγκ και ο περιβόητος πρόεδρος της ILA, Joe Ryan. Καροτσιέρηδες και φορτοεκφορτωτές, από τα 13 τους χρόνια, διδάχτηκαν απ'την κοινωνία τους πως μονάχα μ'αδίσταχτες γροθιές και πέτρινες καρδιές μπορούν να συνεχίσουν ν'αναπνέουν. Μα είχαν και μυαλό. Πολυμήχανο, παμπόνηρο, που τους έκανε μέσα σε λίγα χρόνια να ξεφύγουν απ'τις κουλούρες που σφιγγόταν ασφυκτικά γύρω τους και να τις σφίξουν αυτοί με τη σειρά τους.

Δημιούργησαν παντοδύναμες σκοτεινές επιχειρήσεις που απλώνονταν μέσα σε νομιμοφανείς εταιρείες και είχαν νευραλγικό τους άξονα το λιμάνι. Το λιμάνι της Νέας Υόρκης. Λίγο αργότερα τους προσκύνησαν όλοι. Πολιτικάντηδες όλων των κομμάτων, Κυβερνήτες, Δήμαρχοι, έγιναν στενοί τους φίλοι. Οι εφημερίδες τους πρόβαλαν σαν "πατριώτες που σώζουν το λιμάνι απ'τη διείσδυση του κομμουνισμού κρατώντας τους λιμενεργάτες μέσα στη στοργική προστασία της ILA" σαν "εξάιρετους οικογενειάρχες" και σαν "υπέροχους πολίτες". Καθολικοί και οι δύο αποκτούσαν τιμητικές διακρίσεις απ'τις ενορίες τους και την αμέριστη φιλία ανώτερων κληρικών που γίνονταν - αμοιβαία η εκτίμηση - "επίτιμα" μέλη στις διάφορες εταιρείες τους...

Απ'τις αυθεντικότερες προσωποποιήσεις του "πιστεύω" της σύγχρονης "κοινωνικής" ζωής και οι δυο τους κρατούν τώρα απόλυτα υποταγμένο στην κυριαρχία τους, σαν φέουδό τους, το λιμάνι της Νέας Υόρκης και δεν τολμά κανείς να σηκώσει κεφάλι... 100 άλυτοι φόνοι..

Από καιρό σε καιρό τίμιοι αστυνομικοί και διοικητικοί υπάλληλοι επεμβαίνουν όσο μπορούν. Τα αποτελέσματα; Ανακρίσεις που "πεθαίνουν" μέσα σε αρχεία λησμονημένα. Ανακριταί που ειδοποιούνται να σωπάσουν - και αν επιμένουν ν'απαλλάσσονται. Μια ατέλειωτη σειρά απίθανων επεισοδίων που ξετυλίγεται με ονόματα, νούμερα και ημερομηνίες μέσ'το βιβλίο του Allen Raymont (ο ιερέας του λιμανιού) και κάνει τον αναγνώστη να δει σαν

πολύ επιεική τον χαρακτηρισμό με τον οποίο ο συγγραφέας αρχίζει το 3ο κεφάλαιο: (Για μια ολόκληρη γενεά το λιμάνι της Νέας Υόρκης ήταν το σύνορο ανθρώπων εκτός νόμου).

Πάνω στην ανεμοδαρμένη κορυφή του μεγάρου του Empire State στέκεται ένας άντρας 35 χρονών και κοιτάζει. Είναι μία καθαρή μέρα του 1946 και η τεράστια έκταση του λιμανιού φαίνεται σχεδόν ολόκληρη, με γυμνό μάτι. Τον καίει μία κρυφή μ'ανήμερη φωτιά. Δεν στέκεται πολύ. Δεν στέκεται πουθενά πολύ. Κατεβαίνει, χάνεται μέσα στα τούννελς, ξαναβαίνει στις αποβάθρες, περπατάει στους "ντόκους", χαμογελάει κρυφά σε μερικά σκαμένα πρόσωπα που φωτίζονται στο αντίκρυσμά του, μπαίνει στα μπαρ, στις αποθήκες, στις φτωχογειτονιές που κάθονται οι λιμενεργάτες. Αναπνέει μπενζίνα και καρβουνόσκηνη, οινόπνευμα και τσιγάρο, μπόχα και μούχλα. Βλέπει "την πείνα για ψωμί και την δίψα για δίκη". Κι'όστερα αργά τη νύχτα χάνεται πίσω από μια απ'τις πολλές πόρτες του "Xavier Labor School" λίγα τετράγωνα πιο πέρα απ'το λιμάνι. Στο γραφείο του υπάρχει μία τεράστια βιβλιοθήκη που συγκεντρώνει οτιδήποτε έντυπο - βιβλία, περιοδικά, εφημερίδες, στατιστικές και κυβερνητικές ανακοινώσεις - υπάρχει για το ζήτημα του λιμανιού. Μόνο οι ένορκες καταθέσεις που έγιναν στις κατά καιρούς δίκες για εγκλήματα κι'εκβιασμούς γεμίζουν 16 ράφια (16 ράφια καταθέσεις που οδήγησαν σε καταδίκες ελάχιστων μικρών, ενώ κόστισαν τη ζωή σε πολλούς από εκείνους που τόλμησαν να μιλήσουν!) Μελετά, αρχειοθετεί, συγκεντρώνει... σκοτεινές σκιές γλυστρουν αθόρυβα απ'τις πόρτες του Xavier Labor School και χτυπούν το γραφείο του. Μέσ'την ασφάλειά του ανοίγουν τις καρδιές τους, λένε τα μυστικά των "ντόκων", ζητούν συμβουλές, παίρνουν κουράγιο, ξεκαθαρισμένες οδηγίες για σίγουρες ενέργειες και φεύγουν το ίδιο αθόρυβα ενώ που και που, πίσω τους, άλλες σκιές "σημειώνουν" τις κινήσεις τους. Κι'ο άνθρωπος των 35 χρόνων, ο Father Joen Corridan ξαναμένει μονάχος με τη φωτιά του που γίνεται τέτοιες ώρες ατέλειωτη προσευχή...

Στο Harlem είναι γεννημένος. Αστυφύλακας ήταν ο πατέρας του και πέθανε σαν ήταν δέκα χρονών ο John. 5 παιδιά κι'η μητέρα του έμειναν με 25 δολλάρια το μήνα. Δούλεψε κι'έβγαλε τα σχολεία του και γράφτηκε στο νυχτερινό του Πανεπιστημίου της Νέας Υόρκης. Και σ'όλα αυτά τα πικρά, μαρτυρικά του χρόνια ένα σχέδιο, τόσο πιο μεγαλειώδες όσο πιο ασήμαντη και τσαλαπατημένη ήταν η καρδιά που το ζέσταινε, ωρίμαζε μέσα του. Στα εφηβικά τους χρόνια οι άλλοι γύμναζαν τις γροθιές και πέτρωναν τις καρδιές τους για να επιβιώσουν και στη συνέχεια να υποτάξουν. Από θύματα να γίνουν θύτες. Ο John Corridan στάθηκε "τρελλός". Είδε ανάμεσα στ'ατσάλι και στο τσιμέντο, στους καπνούς και στους πολύχρωμους στρόβιλους από τεράστιες φωτεινές ρεκλάμες ένα αόρατο σταυρωμένο Σώμα από μυριάδες απλούς, ανώνυμους, ασήμαντους, δίχως φωνή ανθρώπους. Κι'είπε η τρέλλα του να κάνει ό,τι μπορεί για να τους λυτρώσει απ'το μαρτύριό τους.

Στα 20 του χρόνια γίνεται δεκτός στην Καθολική Σχολή St. Andrews-on-Hudson και αρχίζει ένα πρόγραμμα 2 χρόνων πνευματικής προετοιμασίας. Μετά άλλα 2 χρόνια βασικών σπουδών πηγαίνει στο Πανεπιστήμιο St. Louis στο Missouri και για 3 χρόνια σπουδάζει

φιλοσοφία κι'οικονομικά όπου και παίρνει ανώτερο πτυχίο. Διδάσκει ένα χρόνο στο κολλέγιο Canisius του Buffalo κι'ένα χρόνο στο εργατικό σχολείο του Crown Heights του Brooklyn και το 1941 αρχίζει στο κολλέγιο του Woodstock Maryland 4 χρόνια θεολογικές σπουδές, ενώ ταυτόχρονα εργάζεται ιεραποστολικά σε διάφορα καθολικά κέντρα στην Pennsylvania, Virginia και Maryland. Το 1944, στα γενέθλια των 33 του χρόνων, χειροτονείται ιερέας κι'αποσύρεται για μια τελευταία πνευματική προετοιμασία 10 μηνών. Μετά τοποθετείται στην Εργατική Σχολή του Xavier στη Νέα Υόρκη. Επειτα από 15 χρόνων σκληρό κι'ολόπλευρο εξοπλισμό ο Father Corridan ξαναπέφτει μέσα στα κύματα εκείνων των μυριάδων, των δίχως φωνή, των σταυρωμένων.

Η εργατική Σχολή του Xavier είναι ένα από τα καθολικά Ινστιτούτα που δημιουργήθηκαν για να δοθεί πρακτική βοήθεια στη λύση του κοινωνικού προβλήματος. Αποστολή τους: να εξηγήσουν στα ακροατήριά τους από εργάτες τις χριστιανικές κοινωνικές αρχές και να δώσουν εφαρμογές τους μέσ'τα διάφορα εργατικά προβλήματα. Ο Father Corridan πιστεύει ότι οι Εργατικές σχολές δεν είναι έδρες-άμβωνες, γραφεία συγγραφέων ή ερευνητικά ινστιτούτα. Είναι όλα αυτά μαζί για νάναι κάτι παραπάνω, εκείνο που χρειάζεται: ορμητήρια για να κατασταλάξουν το πνεύμα του Χριστού μέσ'τα καθαρώς οικονομικά προβλήματα. Το Πνεύμα του Χριστού όχι μόνο σαν καθοδηγητικές γραμμές, μα προπάντων ενσαρκωμένο σ'αγωνιστές που προωθούν λύσεις. Όχι με "ουράνιους στοχασμούς" αλλά κατεβαίνοντας στον πυρακτωμένο δρόμο της πάλης.

*

Φτάνοντας στην Εργατική Σχολή του Xavier, ο Father Corridan βρίσκει τον διευθυντή του Father Carey, να είναι μέσα στο καμίνι του Λιμανιού. Έχει καθήσει ώρες ατέλειωτες δίπλα στους λιμενεργάτες, στα πεζούλια που περίμεναν δουλειά. Ξόδεψε μέρες ολόκληρες για να στερεώσει οικογένειες, να παντρέψει παράνομα ζευγάρια. Κάποτε κράτησε μια νύχτα ολόκληρη στο δωμάτιό του έναν λιμενεργάτη που γεμάτος αγωνία για το γυιο του - πεζοναύτη τότε και βαρειά τραυματισμένο στο Guadalcanal - κι'αντιμετωπίζοντας το αδιάκοπο κυνηγητό ενός αρχιεργάτη, αποφάσισε να τον σκοτώσει...

Ο Father Carey είναι μία λεπτή ψυχή κι'ένα διορατικό μυαλό. Βλέπει λοιπόν τώρα τον καινούργιο συνεργάτη του. "Υπομονετικό σαν τον Ιώβ μα και σκληρό όσο η περίπτωση το απαιτεί". Μέσα στα γεμάτα ενεργητικότητα Ιρλανδικά του μάτια πλανιέται η παρουσία ενός αδίστακτου μονομάχου. Μιλάει για τους λιμενεργάτες και ξεχνιέται πάνω απ'το ανέγγιχτο πιάτο του. Ο λόγος του - γοητευτικό κράμα απ'τη χοντρή γλώσσα των απλών ανθρώπων, από εκφράσεις του μπέζμπωλ, από παραστάσεις μιας αυθεντίας στα οικονομικά κι'απ'την απόλυτη ανθρωπιά του Χριστού, - ηλεκτρίζει την ατμόσφαιρα...

-Πώς θα σου φαινόταν ν'ανακατευτείς με την κατάσταση των λιμενεργατών; τον ρωτάει μια στιγμή.

-"Θα το έκανα ευχαρίστως", ήταν η απάντηση.

*

Μα αυτό που ο Father Carey ονόμασε "κατάσταση" ήταν η φωτιά που έκαιγε κρυφά κι'ωστόσο άγρια.

Βετεράνοι απ'τον παγκόσμιο πόλεμο, γέννημα θρέμμα των "ντόκων" γύρισαν απ'τα μέτωπα της Ευρώπης και του Ειρηνικού να ξαναπάρουν τις παλιές τους δουλειές. Γεννημένοι αμερικανοί πολίτες, έχοντας τελειώσει σχολεία, φορώντας ακόμη τη στολή της πατρίδας τους δεν ήταν η άβουλη μάζα των γονιών τους που φρέσκοι μετανάστες, αγράμματοι, απροσανατόλιστοι μέσα σε μια ξένη χώρα, υποτάσσονταν εύκολα. Ανθρωποι που είχα ζήσει τις αρματομαχίες του Δυτικού Μετώπου και τις αποβάσεις του Ειρηνικού δεν ήταν εύκολο να τρομοκρατηθούν. Με μια σχεδόν αυθόρμητη αλλά άγρια στην αποφασιστικότητά της απεργία, το 1945, ξεσηκώνονται παρά τη θέληση του σωματείου "τους" -της Π.Α.- και ενάντια στις αποφάσεις της κερδίζουν αύξηση 25 σεντς την ώρα και δικαίωμα "διακοπών μετ'αποδοχών" για τους ελάχιστους, έστω, που θα έφταναν τις 1350 ώρες το χρόνο.

Ταυτόχρονα δύο, περίφημες για το θόρυβο που προέκάλεσαν, περιπτώσεις συγκλονίζουν τους λιμενεργάτες.

Η περίπτωσης "Ammo Case": Επί 25 περίπου χρόνια οι λιμενεργάτες που δούλευαν σε μακρινούς "ντόκους" πληρώνονταν σαν εργάσιμη ώρα και το χρόνο της μεταφοράς τους με φορτηγίδες στο σημείο εργασίας. Απ'το 1942 ξαφνικά σταμάτησαν να τα παίρνουν. Εφεραν το ζήτημά τους στα διάφορα συμβούλια του Π.Α. Το παράπονό τους -φυσικά- θεωρήθηκε σωστό, αλλά χρήματα δεν πήραν. Εφεραν το ζήτημά τους στο εθνικό συνέδριο της Π.Α, το 1943. Λύση καμία. Στις αρχές του 1946 μερικοί έκαναν μία κίνηση να προωθήσουν το ζήτημα στα δικαστήρια. Τότε ξαφνικά ο Ryan - ο πρόεδρος του σωματείου τους!- εκδήλωσε ανοιχτή την αντίθεσή του στο αίτημά τους. Μια κι'έγινε αυτό, απ'τους 10.000 λιμενεργάτες που είχαν να παίρνουν, μόνο 1200 τόλμησαν να υπογράψουν τη μήνυση. Γιατί αμέσως απλώθηκε μια ευρύτατη τρομοκρατία. Παρ'όλα αυτά, η προσφυγή έγινε. Αλλά παρά τη μήνυση 1200 ανθρώπων το ζήτημα έμεινε άλυτο.

Κάτι παράλληλο με την περίπτωση "Ammo Case", η περίπτωσης των υπερωριών: Πάντοτε οι ώρες της νυχτερινής δουλειάς πληρώνονταν ακριβότερα γιατί ήταν και πιο επικίνδυνες. Αν οι λιμενεργάτες έκαναν υπερωρίες σε βραδυνές βάρδιες, έπρεπε να τις πληρωθούν χωριστά, σαν υπερωρίες. 26.000 λιμενεργάτες όμως που είχαν να παίρνουν 10.000.000 δολάρια για τέτοιες υπερωρίες - που σήμαιναν να παίζεις κάθε στιγμή τη ζωή σου κορώνα-γράμματα ανάμεσα στους γάντζους, στα βίντσια και στα φορτία - άκουσαν πως οι υπερωρίες τους ήταν πληρωμένες. Πώς; μα με τη διαφορά της νυχτερινής απ'την ημερήσια ώρα!

Απ'το 1941, επτά φορές διάφορα - διαρκώς αυξανόμενου κύρους - δικαστήρια τους δικαίωσαν. Τέλος το Ανώτατο Δικαστήριο των Η.Π. (U.S. Supreme Court) αποφάσισε ότι τα χρήματα αυτά έπρεπε να δοθούν. Ωστόσο χρήματα δεν έπαιρνε κανείς. Οι εταιρείες συνέχισαν τους ελιγμούς, οι "ηγέτες" των λιμενεργατών την "αδράνεια"(:) και το το 1949,

εμφανίζεται ένας νόμος που εξαιρούσε στο εξής ανθρώπους φορτοεκφορτωτικών επαγγελματιών από τους όρους που προέβλεπε ο νόμος περί ωρών και ημερομισθίων, για τις υπερωρίες. Ο νόμος αυτός είχε και μία μικρή παράγραφο. Εφαρμοζόταν αναδρομικά...

Μπροστά σ' αυτό το τσαλαπάτημα και μέσα απ' την άγρια πρώτη απεργία του 1945, οι νεαροί βετεράνοι αποφασίζουν να προχωρήσουν. Ξεκινούν απ' τον τομέα 895, με αρχηγό τον Johnny Dawyer που είχε απολυθεί απ' το Ναυτικό.

Ο Father Corridan μέσα στην Εργατική Σχολή του Xavier έχει συγκεντρώσει κιόλας γύρω του τους πιο διαλεχτούς κι' ο Dawyer είναι στο στενό του επιτελείο. Γρήγορα άρχισαν να πηγαίνουν ολοένα και περισσότεροι στο Xavier όταν μάθαιναν πως ένας ιερέας εργαζόταν εκεί σκληρά γ' αυτούς κι' ότι το κτίριο είχε τόσες εισόδους και εξόδους ώστε οι αφίξεις κι' οι αναχωρήσεις να μένουν απαρατήρητες.

Ξεσηκώνουν τον κόσμο για εκλογές στον τομέα 895, που είχε 20 χρόνια να δει τέτοιο πράγμα! Στις εκλογές άγνωστοι ψηφοφόροι με κονκάρδες ωστόσο της ILA - ανατρέπουν το αποτέλεσμα. Κι' οι αντάρτες γνωρίζουν έναν αδυσώπητο διωγμό. Μα δεν είναι μονάχοι. Ένας σύμβουλος που ξέρει το κάθε τι του λιμανιού μπορεί να τους κατευθύνει σοφά μ' ένα αλάνθαστο αισθητήριο.

Τους δίνεται η υποστήριξη της "Ενώσεως Καθολικών Συνδικαλιστών" και στις 18 Ιανουαρίου 1946, στην αίθουσα της Αγίας Βερονίκης (μιας εκκλησίας του λιμανιού) συγκαλείται συνέδριό της, για το ζήτημά τους. Υποβάλλουν με την υποστήριξη δικηγόρων της Ενώσεως ένσταση για τις εκλογές του τομέως 895. Ακυρώνονται οι πρώτες. Στις δεύτερες, που επιτηρούνται αυστηρά απ' το Ανώτατο Δικαστήριο, οι αντάρτες παίρνουν 3 απ' τις 7 έδρες του τομέα και το σπουδαιότερο, ο τομέας είναι δικός τους. Ο Dawyer βάζει το κεφάλι του κάτω κι' αναλαμβάνει σε μία κρίσιμη στιγμή αρχιεργάτης στην προβλήτα 45. Όταν πρωτοσφύριξε τη σφυρίχτρα του αρχιεργάτη στην προβλήτα 45, τον Αύγουστο του 1946 εισήγαγε μια νέα τάξη πραγμάτων για τη ζωή των λιμενεργατών. Δεν μπορούσε φυσικά να αλλάξει το σύστημα της "αυθαίρετης εκμισθώσεως" αλλά τόκανε με μύριους κόπους δίκαιο κι' έδωσε δουλειά στον καθένα ανάλογα με τις γνωστές σ' όλους ανάγκες του. Μέσα σ' ένα χρόνο, η προβλήτα 45 γίνεται γνωστή σ' όλο το λιμάνι για την τάξη και τη δικαιοσύνη του. Και στο σχέδιο του Father Corridan ο τομέας 895, γίνεται ο πυρήνας της "ανταρσίας".

Ταυτόχρονα ο Father Corridan λογαριάζει και το γειτονικό τομέα 791 σαν ελεύθερο, γιατί τα μέλη του είχαν ανέκαθεν μείνει αντίθετα στην ηγεσία της ILA.

Αυτά τα δύο μαζί μπορούσαν μόνο με την υποστήριξη του τομέως 1258 να κρατήσουν σ' απεργία ένα μεγάλο μέρος των ντόκων σε περίπτωση που θα ήθελαν ν' αποक्रούσουν μελλοντικά ασύμφορα συμβόλαια του σωματείου τους με Εταιρείες. Εάν εξασφάλιζαν και την υποστήριξη του 808, του Brooklyn, μπορούσαν να παραλύσουν ολόκληρο το λιμάνι.

Ωστόσο στην προβλήτα 45 οι "γκάγκστερς" αμφισβητούν το έδαφος σπιθαμή προς σπιθαμή και στο τέλος το αχρηστεύουν. Οργανώνουν τέτοιες κλεψιές ώστε η Εταιρεία "Alcoa Steamship Co" που το είχε, αναγκάζεται να μετακομίσει στο Brooklyn. 700 άνθρωποι

χωρίς δουλειά! Τότε ξαφνικά (;) ο Malcolm Johnson, δημοσιογράφος της εφημερίδας "Ο Ηλιος", εξαπολύει τη σειρά των περιφημων άρθρων του για το λιμάνι - που κέρδισε το βραβείο Pulitzer. Μ'αυτά τα άρθρα τα docks μεταβάλλονται σ'αναμμένα κάρβουνα για τους πολιτικάντηδες. Διατάσσονται ανακρίσεις. Το πόρισμά τους -πώς αλλοιώς να γίνει;- "τηρείται μυστικό υπό των αρμοδίων". Ο Johnson όμως και ο Father Corridan (που φαίνεται να έχουν περισσότερη γνωριμία μεταξύ τους απ'ότι δείχνουν) το μαθαίνουν. Είναι το άκρον άωτον διαστροφής της αλήθειας. Το κακό οφείλεται στη..."διαίρεση" των λιμενεργατών και στο ότι μια φούχτα κακών (!) ("bad ones") ελέγχουν την προβλήτα 45. "Εάν τα διαφωνούντα στοιχεία αποβληθούν του σωματείου, όλα θα είναι ικανοποιητικά! Αυτό είναι το συμπέρασμα των... "ανακριτών".

Στο μεταξύ, σ'ένα ειδικό συνέδριο των λιμενεργατών στην Αγ.Βερνίκη, όταν όλοι φώναζαν εναντίον του Ryan, σηκώνεται ένας απ'τους αξιωματούχους" του, να τον υποστηρίξει. Αλλά το μαχαίρι είναι πια στο κόκκαλο. Ο Dawyer τον κατηγορεί ανοιχτά, όχι μόνο σαν κομπάρσο του Ryan, παρά και του περιβόητου μίστερ Μπιγκ που τον αποκαλεί δημόσια Τσάρο και δυνάστη του λιμανιού. Εγώ αποχωρώ! τέλειωσε ο Dawyer. Οποιος συμφωνεί μαζί μου ας μ'ακολουθήσει.

Η αίθουσα άδειασε. Το άλλο πρωί ο Dawyer με την πίεση της ILA διώχνεται απ' την Εταιρεία που τον είχε προσλάβει αρχιεργάτη. "Αλλά κέρδισε κάτι μεγαλύτερο" σχολίασε ο Father Corridan. "Έχει κερδίσει την ολόθυμη υποστήριξη όλων των μελών του τομέως 895.

Οι άνθρωποι στην απελπισία τους, σκέπτονται το έσχατο μέτρο, την απεργία. Μα δεν ήταν μονάχοι. Έχουν στο Xavier έναν άνθρωπο που ξέρει πάρα πολλά και μπορεί να διαβλέψει, να προβλέψει και να κατανοήσει. Προπάντων ξέρει υπέροχα να οργανώνει "αόρατα" καταστάσεις και να δίνει νέα τροπή στον αγώνα τους. Τους συμβουλεύει να φροντίσουν ώστε "δια" της Ενώσεως Καθολικών Συνδικαλιστών πάλι, να οργανώσουν μία "συνέλευση" στην Αγ. Βερνίκη και να εμφανισθούν σαν "Συμβούλιο των λιμενεργατών της ενορίας της Αγίας Βερνίκης". Και να προσκαλέσουν, απ'το Δήμαρχο και κάτω, όσους έχουν αρμοδιότητες με τα ζητήματά τους. Τη συνέχεια θα την αφήσουν σ'αυτόν τον ίδιον...

Με ανακοινώσεις του πατρός Head της Αγ.Βερνίκης σ'όλες τις λειτουργίες (το 90% των λιμενεργατών είναι καθολικοί) και με προκηρύξεις έγινε ευρύτατη προπαγάνδα για το γεγονός. Και την ημέρα της συνελεύσεως εξαπολύει νέο άρθρο σχετικό ο Johnson στην πρώτη σελίδα του "Ηλίου".

Στη συνέλευση δεν καταδέχτηκε να πάει ούτε ένας "αρμόδιος". Επειδή όμως ήταν χρονιά δημοτικών εκλογών φρόντισαν να στείλουν κι'από ένα τηλεγράφημα - "δικαιολογητικό". Σ'όλους έτυχε κι'από ένα επίσημο "δείπνο"! Ο Dawyer διαβάζει τα τηλεγραφήματά τους και σχολιάζει: "Αναρωτιέμαι αν ενδιαφέρονται μια σταλιά για το πόσο πεινασμένοι είμαστε εμείς κι'οι οικογένειές μας!"

Αποφασίζουν αν ο Δήμαρχος δεν απαντήσει στο ζήτημά τους μέσα σε τρεις μέρες να πάνε οι ίδιοι κάτω στο Δημαρχείο με 3 λεωφορεία, ναυλωμένα από την ενορία της

Αγ.Βερονίκης, κι'αν δεν μπορέσουν να τον δουν προσωπικά, να κατέβουν σε διαδήλωση το άλλο πρωί. Ο Δήμαρχος φυσικά, δεν θα έχανε τον ύπνο του μ'αυτά, αλλά να που ο Johnson γεμίζει πάλι την πρώτη σελίδα του "Ηλίου". Ο Father Corridan και ο Johnson κτυπούν σε πολύ ευαίσθητες μέρες: είναι εποχή εκλογών. Και τα τηλεφωνήματα του Johnson που προειδοποιούν όποιους πρέπει, ότι "θα υπάρξει συνέχεια" είναι κίνδυνος αδυσώπητος.

Την τρίτη ημέρα το "Συμβούλιο των λιμενεργατών της ενορίας της Αγ.Βερονίκης" καλείται.. επίσημα στο Δημαρχείο. Και η προβλής 45 ξανανοίγει γρήγορα με τον Johnny Dawyer και τους αντάρτες του στις θέσεις τους!

Ο Father Corridan πίσω από τους τοίχους του Xavier είχε καταφέρει να δημιουργήσει το πρώτο προγεφύρωμα!

*

Απ'το 1946 ως τα 1948 μέσα από την Εργατική Σχολή του Xavier μια αδιάκοπη μάχη, επικίνδυνη γιατί γίνεται κάτω από οπλοπολυβόλα και λεπτή, γιατί εκείνος που είναι η ψυχή της κι'ο οργανωτής της είναι κληρικός. Ο Father Corridan πιστεύει πως δεν είναι μόνο εκπαιδευτικός ή ηθικός διαπλαστής. Θέλει προπάντων να είναι "Ιερέυς, Άνθρωπος δράσεως". Βλέπει πως πρέπει να κατέβει σ'έναν ανοιχτό δημόσιο πόλεμο. Πόλεμο βρώμικο που γίνεται με απειλές, δωροδοκίες, φόνους και "ρετσινιές". Γι'αυτό φροντίζει να είναι "φρόνιμος σαν το φίδι". ΜΑ ΔΕΝ ΕΡΜΗΝΕΥΕΙ ΤΗ "ΣΩΦΡΟΣΥΝΗ" ΣΑΝ ΙΣΟΒΙΑ ΑΔΡΑΝΕΙΑ. Ξέρει πως "όποιος φοβάται μην πέσει είναι καταδικασμένος να σέρνεται".

Τα δύο πρώτα χρόνια μένει στην αφάνεια.

Συλλαμβάνει με την ευρύτατη κατάρτισή του καθαρά και στις ρίζες του το πρόβλημα: τα εγκλήματα που συγκινούσαν όλους και γέμιζαν τις εφημερίδες δεν ήταν αυθύπαρκτη αρρώστεια, όπως νόμιζαν "ηθικολόγοι", "κοινωνιολόγοι" και "ψυχολόγοι" που κατεσκεύαζαν του κόσμου τις ανεμοθεωρίες φιλολογώντας γύρω απ'την τρομερή εγκληματικότητα του λιμανιού. Το σύστημα της "αυθαίρετης εκμισθώσεως" και το πλεόνασμα εργατικών χεριών στους ντόκους (με την αποστολή σ'αυτά κάθε "ημετέρου" ψηφοφόρου ανήθικων πολιτικάντηδων και η εισαγωγή "λευκών σκλάβων" απ'την Ευρώπη) είναι που δίνουν τη δυνατότητα στους εκατομμυριούχους "γκάγκστερς" της ΙΛΑ να κρατούν δεμένους τους λιμενεργάτες και να κάνουν τις σκοτεινές τους δουλειές στο λιμάνι. Τα εγκλήματα ήταν απλώς και μόνο ένα μέσο εξαναγκασμού σ'υποταγή. Το σύστημα είναι που πρέπει ν'αλλάξει. Να γίνει ομαλή, ρυθμισμένη, σταθερή κατανομή δουλειάς σ'όλους ανεξαίρετως. Και στα βιβλία πρέπει να μείνουν μόνο οι αληθινοί λιμενεργάτες. Τότε χτυπιέται το κακό στη ρίζα.

Δεν χρειάζεται άρα να χτυπήσει **πρόσωπα** αλλά το **σύστημα**.

Κι'όταν θα χτυπήσει ονομαστικά στο μέλλον τους πρωταίτιους, θα τους χτυπήσει σαν "γεννήματα ενός βαθεία ριζωμένου συστήματος διαφθοράς". (Κι'ο Ryan κι'ο μίστερ Μπιγκ" καροτσιέρηδες και φορτοεκφορτωτές ήταν στα παιδικά και τα εφηβικά τους χρόνια).

Προαποφασίζει να μην αναλάβει καμιά επίσημη ή "τιμής ένεκεν" θέση σε σωματεία ή συλλόγους. Να μείνει ελεύθερος να συμβουλέψει καθένα που είναι μπλεγμένος στη μάχη του

λιμανιού και να πει στον καθένα την αλήθεια όπως την βλέπει. "Στρατιώτης της Εκκλησίας" του, "μαχητής" του Χριστού, και τίποτ'άλλο.

Κρατάει ενήμερο τον Διευθυντή του Xavier, Father Carey, και τους ανώτερους του Τάγματός του, όχι μόνο για "άδεια" (ο Father Carey άλλωστε του είχε αναθέσει το ζήτημα του λιμανιού) αλλά γιατί όπως γράφει ο ίδιος "γνωρίζει πως, προνοώντας για την Εκκλησία, έπρεπε νάναι βέβαιος πάντα πως οι ανώτεροί του θάταν σε θέση να δίνουν σωστές απαντήσεις σ'όποιον θα πήγαινε σ'αυτούς κριτικάροντας τις ενέργειές του".

Έχοντας ετοιμασμένο λοιπόν στρατηγικά άρτια τον αγώνα του, ο Father Corridan, στις αρχές του 1948 αφήνει την αφάνεια (παρά τις επίμονες κι'από πολλές πλευρές προειδοποιήσεις ότι διακινδυνεύει το κεφάλι του) και κατεβαίνει στον ανοιχτό αγώνα.

"Σχεδιάζουν να ανακαινίσουν τις αποβάθρες κι'ωστόσο οι άνθρωποι είναι που έχουν μεγαλύτερη ανάγκη απ'τις αποβάθρες.

-Εγκρίνονται κοντύλια για την προστασία του εμπορεύματος σαν νάταν το εμπόρευμα πιο αξιόλογο απ'τους ανθρώπους.

-Η αστυνομία πιάνει μερικούς τοκογλύφους και κανείς δεν σκέπτεται να ιδρύσει μία δανειστική υπηρεσία για τους λιμενεργάτες που να μην επιδιώκει κέρδη.

-Θέλετε να μάθετε τί άρρωστο υπάρχει στο λιμάνι; Είναι η αγάπη για το ψωροδολλάριο, είτε ένα είναι, είτε χίλια, είτε δέκα χιλιάδες δολλάρια... Θεός ή μη Θεός.

-Για πολλούς λόγους δεν μπορείτε να κατηγορήσετε την εξέγερση. Ακόμη κι'αν προέρχεται από Χριστιανούς. Βλέπουν υποτιθέμενους "χριστιανούς" να κυνηγούν το δολλάριο σαν να μην υπάρχει Χριστός και να κρύβονται πίσω απ'τον επαγγελματικό τους "Χριστιανισμό"!

-Μερικοί νομίζουν πως λίγα δολλάρια για έναν έρανο ή μία δωρεά σε μια εκκλησία είναι πιο σπουδαία για το Χριστό απ'τις ψυχές που Εκείνος σταυρώθηκε για να σώσει...

-Τόσο συχνά άνθρωποι απ'τους απλούς εργάτες ξεσηκώνονται στο όνομα της δικαιοσύνης αλλά καταντούν χειρότεροι από εκείνους που υποσκέλησαν. Τα παθήματα των εργατών βοούν ως τον ουρανό για την ανάγκη νάβρουν δίκιο, μα όχι τόσο πολύ όσο εκείνα που προκαλούνται από εργάτες που ξεπουλούν συντρόφους τους.

-Αν πούμε πως ο Χριστός είναι στους ντόκους και περιμένει για δουλειά, υποθέτω πως μερικοί θα αγανακτήσουν υποκριτικά. Κι'όμως είναι τόσο παράλογο όσο το ότι κρατούσε τα εργαλεία του μαραγκού στα χέρια και κέρδιζε το ψωμί του με τον ιδρώτα του προσώπου του. Τόσο παράλογο όσο το ότι ο Χριστός λύτρωσε όλους τους ανθρώπους ανεξάρτητα από φυλή, χρώμα ή κοινωνική θέση. Αυτό θα μείνει παράλογο μόνο για κείνους που ο Χριστός είπε: "έχοντες οφθαλμούς ουκ είδον και ώτα ουκ ήκουσαν".

Ο Χριστός ακόμη είπε: "εάν εποιήσατε τούτο ενί των αδελφών μου των ελαχίστων εμοί εποιήσατε".

Να γιατί ο Χριστός είναι στους "ντόκους" και περιμένει για μίσθωση! Τόσο βέβαιο όσο βέβαιο είναι πως κάθε ξαναγεννημένος στην Χάρη Του εργάτης που βρίσκεται εκεί είναι κιόλας αδελφός Του. Κι'όλοι οι άλλοι, είναι "κεκλημένοι" να γίνουν αδέρφια Του.

Ο Χριστός έχει χρέη για ψωμί κι'ενοίκιο να εξοφλήσει. Στέκεται την ώρα που ο αρχιεργάτης διαλέγει εργάτες για δουλειά και ξέρει πως όλοι δεν θάχουν δουλειά κι'Εκείνος μαζί.

Ο Χριστός δουλεύει στους "ντόκους". Γνωρίζει πως πρέπει να είναι κουφός, βουβός και τυφλός αν θέλει να δουλεύει. Μερικοί νομίζουν πως η Σταύρωση έγινε μόνο στο Γολγοθά... Η πλάτη Του πονεί απ'την εξοντωτική δουλειά. Τί σκέπτεται για τον άνθρωπο που κρατάει εκβιαστικά απ'το μεροκάματό του 20% για να Του δώσει αυτή τη δουλειά;

Ο Χριστός πηγαίνει σε μία συγκέντρωση του σωματείου. Βλέπει πόσοι λίγοι πηγαίνουν. Πόσο πολλοί δεν μιλούν. Βλέπει μία καταπίεση. Βλέπει μερικούς με διαμαντένια δαχτυλίδια και ρούχα των 150 δολλαρίων...

Ο Χριστός πηγαίνει σ'ένα σπιτάκι και μιλάει με τη νοικοκυρά, γυναίκα ενός λιμενεργάτη. Η καρδιά της είναι βαρειά... κι'Αυτός είναι ο Χριστός που με οργή πέταξε τους αργυραμοιβούς απ'το Ναό.

Ο Χριστός στέκεται σ'ένα σχολειό και κυττάζει τα παιδάκια, βλέπει πώς είναι ντυμένα. Απορεί πώς τρέφονται. Ο Χριστός ακούει τις εξομολογήσεις των παιδιών. Ακούει και κρίνει τί γεννάει το σύστημα που ρυθμίζει το λιμάνι...

(Συνεχίζεται)

Γιώργος Πύρρας

Ο ΙΕΡΕΑΣ ΤΟΥ ΛΙΜΑΝΙΟΥ

(FATHER CORRIDAN)

B'

Απ'τις πρώτες κιόλας μέρες του ανοιχτού αγώνα ανάβει ένα καινούργιο ζήτημα στα docks. Είναι η εποχή για ανανέωση του συμβολαίου της ILA που εκπροσωπεί τους εργάτες με τις Εταιρείες για την ερχόμενη διετία. 125 "αντιπρόσωποι" τους (τους περισσότερους τους διόριζε αυθαίρετα ο Ryan) που "εκπροσωπούν" όλα τα λιμάνια του Ατλαντικού ζητούν αύξηση μισό δολλάριο την ώρα και τη δημιουργία μιας προνοιακής υπηρεσίας. Ήταν η αρχή μιας άθλιας σκηνοθεσίας. Γιατί η επιτροπή αυτή της ILA ήταν στην ουσία υποχείρια των Εταιρειών και εκτελεστικό όργανο των συμφερόντων τους. Οι Εταιρείες ζητούν πριν τη συζήτηση οποιασδήποτε αναπροσαρμογής στα ημερομίσθια, μία "τελική τακτοποίηση" της περίφημης "cover time on over time" προσπαθώντας έτσι να κρατήσουν μια για πάντα 10.000.000 δολλάρια που χρωστούσαν σε 26.000 λιμενεργάτες.

Οι "αντάρτες" όμως είναι παρόντες. Και μια που οι άνθρωποι της ILA πρέπει να κρατούν τα προσχήματα, οι συζητήσεις παίρνουν μάκρος. 12 Ιουλίου άρχισαν και Οκτώβριο ακόμη δεν έλεγαν να τελειώσουν. Ο Ryan και οι άνθρωποί του αναγκάζονται να υποκρίνονται τους προστάτες των λιμενεργατών. Ωστόσο οι "αντάρτες" καταλαβαίνουν ότι κινδυνεύουν να "πουληθούν". Ο Huttick αντιπρόσωπος του επαναστατημένου Local 791 μέναν απ'τους ηγέτες του Local γλυστρούν μια νύχτα στο Xavier. Ο Edward Chave, καθηγητής του Ινστιτούτου και ειδικός στους μηχανισμούς προνοιακής οργάνωσης είναι μεταξύ τους. Όλοι μαζί καταστρώνουν ένα πλάνο προνοιακής υπηρεσίας για τους λιμενεργάτες. Ο Father Corridan κάνει το διερμηνέα ανάμεσα στον "Δάσκαλο" Chave και στους σφραγισμένους απ'την πείρα της σκληρής ζωής των docks και των slums λιμενεργάτες.

Ο ρεαλισμός κυριαρχεί απ'άκρη σ'άκρη στο πλάνο τους. Θα ζητήσουν λίγα στην αρχή. 1000 δολλάρια ασφάλεια θανάτου ή αναπηρίας. 25 δολλάρια την εβδομάδα σε αργία από ατύχημα ή αρρώστεια, ιατρική και νοσοκομειακή περίθαλψη που να περιλαμβάνει και την οικογένειά τους.

Στην κατασκευή του πλάνου αποκαλύπτουν ακόμη μια απάτη της ILA. Με την απεργία του 1946 είχαν επιτύχει ένα επίδομα διακοπών (70 δολλάρια) για τους λίγους (1 στους 4) που κατόρθωναν να συμπληρώσουν 1860 εργάσιμες ώρες το χρόνο. Αυτό το επίδομα εξασφαλιζόταν από τις "κρατήσεις" όλων τους. Το κοντύλι των "κρατήσεων" όμως το βρίσκουν τώρα πολύ πιο μεγάλο απ'τα όσα πληρώθηκαν σ'επιδόματα διακοπών. Με το κοντύλι μπορούσαν να παίρνουν επίδομα όλοι όσοι είχαν 800 ώρες το χρόνο. Χιλιάδες δολλάρια απ'τον ιδρώτα τους είχαν εξαφανισθεί χωρίς να ξέρει κανείς πού και πώς.

Η αποκάλυψη της καινούργιας απάτης εξαγριώνει τους λιμενεργάτες! Μία υπόκοφη, υπόγεια εξέγερση βράζει στα docks.

Ο Father Corridan παίρνει τον συνεργάτη του - καθηγητή στο Xavier - Bernard Fitzpatrick, μέλος του Commerce and Industry Association της Νέας Υόρκης και στις 8

Νοεμβρίου κατεβαίνουν στην Washington. Συναντούν αρμόδια κυβερνητικά πρόσωπα. Η ίδια αγανάκτηση σπάει τώρα τους πάγους της γραφειοκρατίας και η βαθύτατη ενημέρωση διαλύει πλάνες, προκαταλήψεις, αποκαλύπτει τα ριζικά αίτια, δείχνει το δρόμο για τη λύση του δράματος.

"Είπα τη δέουσα αλήθεια όπως της είδα", δηλώνει ο Father Corridan, μα καιρό να χάσει στα γραφεία της Washington δεν έχει. Γιατί στην Νέα Υόρκη ο Ryan την αυγή της τελευταίας μέρας των διαπραγματεύσεων 9 Νοεμβρίου αναγκάζεται να κλείσει τη σκηνοθεσία. Το "συνέδριο" της ILA αποδέχεται τους όρους των Εταιρειών που πριν είχε απορρίψει. Τα τρία επαναστατημένα Local όμως δηλώνουν απροκάλυπτα την αντίθεσή τους. Και στις 7.55 το πρωί στο Local 791 ξεσπάει η απεργία που σε λίγο παραλύει όλο το Waterfront της Νέας Υόρκης κι'από κει απλώνεται σ'όλες τις ακτές του Ατλαντικού και απομονώνει τις Η.Π. από τη θάλασσα. Οι λιμενεργάτες για δεύτερη φορά απεργούν ενάντια σε συμβόλαιο που υπέγραψε το ... "σωματείο" τους!

Μερικές αριστοκρατικές στήλες του Νεοϋορκέζικου τύπου σπεύδουν να παρουσιάσουν τις Εταιρείες θύματα μιας "ηλίθιας" ιστορίας που υποκινείται από κομμουνιστές. Ποιός είπε ότι υπάρχει διαφορά ανάμεσα στην πληρωμένη πέννα και στο πληρωμένο στυλέτο; Μόνο που οι πληρωμένοι δολοφόνοι "υπέχουν ποινική ευθύνη" ενώ οι πληρωμένοι δημοσιογράφοι μένουν "έντιμα και ευϋπόληπτα μέλη της κοινωνίας μας!"

Οι Times μόλις την 6η μέρα της απεργίας, όταν 200 καράβια μένουν δεμένα στα docks, θυμούνται ν'αγανακτήσουν. Κι'αγανάκτησή τους είναι τόσο "ευγενής και ανώτερη", τόσο "λεπτή και ουδέτερη": "είναι αυτές οι δαπανηρές διακοπές αναγκαίες;" διερωτώνται με αξιοθαύμαστη "αφέλεια".

Ο Father Corridan όμως την αυγή της Πέμπτης έχει τυπωμένο κιόλας το περίφημο άρθρο του "Longshoremen's cases" στην Αμέρিকা και οι φίλοι του γεμίζουν το λιμάνι με χιλιάδες αντίτυπα. Ξεσκεπάζει και χτυπάει χωρίς περιστροφές σαν ριζική αιτία του κακού την εγκληματική συνωμοσία Εταιρειών και ηγεσίας ILA.

- "Δεν είναι κομμουνιστική αναταραχή στη ρίζα της αυτή η κατάσταση. Δεν ήταν στο παρελθόν. Και δεν θα είναι στο μέλλον αν ο σημερινός κυκεώνας του λιμανιού καθαριστεί. Ο κομμουνισμός ευδοκιμεί όπου υπάρχουν άρρωστες συνθήκες και στα docks είναι ολοκληρωτικά άρρωστες!"

- "Η καρδιά του κακού είναι το σύστημα που στηρίζεται στο αυθαίρετο "διάλεγμα" απ'το μπολούκι των ανθρώπων για κάθε βάρδια χωρίς σειρά και τάξη. Οι άνθρωποι μισθώνονται σαν νάναι ζώα γι'αγώγι, κομμάτι σκλαβοπάζαρου ειδωλολατρικής εποχής! Υπάρχουν πάντα περισσότερα χέρια παρά δουλειά. Κι'η ηγεσία της ILA δεν κάνει τίποτα. Οποιοσδήποτε μπορεί νάρθει στα docks φτάνει να πληρώνει τη "συνδρομή" του.... Εκατομμύρια δολάρια ξοδεύονται για τη βελτίωση των docks, της ναυσιπλοΐας και του λιμανιού...

Οι άνθρωποι τρώγονται ο ένας με τον άλλον για δουλειά, όπως τα σκυλιά γύρω από ένα κόκκαλο..."

- "Το Queen Mary είναι γρήγορο καράβι. Το πρωί που αφήνει το Southampton για το τετραήμερο ταξίδι του προς τη Νέα Υόρκη, τα χαρτιά της πετούν με το αεροπλάνο και σε 30 ώρες είναι στο Cunard Lines στη Νέα Υόρκη. Όλη η αποθήκευση και η τακτοποίηση του φορτίου σχεδιάζεται και βιβλία ελεγκτών ετοιμάζονται ενώ το γιγάντιο καράβι διασχίζει τον Ατλαντικό. Ασύρματος και ραδιοτηλέφωνα θα σας πουν πότε ακριβώς θα δέσει στην αποβάθρα, κι'ωστόσο, ενώ τα υλικά είναι τακτοποιημένα, οι άνθρωποι περιμένουν να μισθωθούν απ'τον Boss της αποβάθρας με τρόπο που αγγάρευαν σκλάβους στις 7.55 ή στις 12.55 ή στις 6.55 τη μέρα που το πλοίο θα αράξει".

Πώς αναβλύζει μέσα απ'τις γραμμές του τούτες το "αχ, η αγωνία χιλιάδων ανθρώπων, που με το προσφάγι παραμάσχαλα, μέσα σε λιοπύρια ή "υπό το μηδέν", σπρώχνονται σε μιαν απελπισμένη προσπάθεια να πιάσουν δουλειά στην πρωινή βάρδια κι'ύστερα αποτραβιούνται φαρμακωμένοι για να ξαναγωνισθούν στη μεσημεριανή και στη βραδυνή.... και να γυρίσουν τη νύχτα στα Slums τους χωρίς σεντς. "Αχ", κι'αγωνία, που τα γέυτηκε χρόνια ο Father Corridan παραστέκοντάς τους στο μαρτύριο. Μέσ'τις φράσεις του κλείνει φωτιά μα κι'ατράνταχτη τη λογική:

- "Είναι παράλογο να ζητήσωμε λίγη απ'τη φροντίδα που δείχνεται για το εμπόρευμα, να χρησιμοποιηθεί για τους ανθρώπους που το κουβαλούν στην πλάτη τους; Αν οι Εταιρείες και η ηγεσία της ILA δεν βγουν απ'την απάθεια, την απραξία και την ηθική τους τυφλότητα η Κυβέρνηση πρέπει να δημιουργήσει μια αρμόδια επιτροπή που θα ερευνήσει και θα λύσει αυτή την καρκινωματώδη κατάσταση που παρουσιάζεται μέσα σε μία ελεύθερη κοινωνία!"

Οι Φαρισαίοι όλων των εποχών είναι οι ίδιοι. Χτυπούν τώρα τις ταραχές του λιμανιού στ'όνομα της ανάγκης για βοήθεια στους κατατρεγμένους λαούς της Ευρώπης. Με τις απεργίες καθυστερεί η Ευρωπαϊκή ανασυγκρότηση!

Όσο ζει όμως Χριστός μέσα σ'ανθρώπινες καρδιές την απάντηση την έχουν:

- "Είναι ειρωνικό τόσο πολλοί να φροντίζουν για την κίνηση των εφοδίων για την Ευρωπαϊκή Ανασυγκρότηση και τόσο λίγοι ν'αφιερώνουν μια σκέψη ή μια πράξη για τους ανθρώπους που κουβαλούν αυτά τα εφόδια με τόσο φόβο, τόσο ιδρώτα και τόσο αίμα!"

Περιγράφει τις σκηνές της ζωής τους. Το πώς σπρώχνονται μέσ'απ'αυτές στην εξαχρείωση και στο έγκλημα.

- "Τα docks νομίζονται σαν καταφύγιο για τους αποτυχημένους της κοινωνίας και για τα "καθάρματα". Μήν αφήνετε να σας γελούν οι βρώμικες εργατικές τους μπλούζες και το περιβάλλον. Ενενήντα στους εκατό είναι τόσο καλοί όσο κι'όλοι σας. Πραγματικά μεγαλόκαρδοι οικογενειάρχες, που μερικοί τους καταδικάστηκαν από 15 χρονώ για οικογενειακές ανάγκες, στη βιοπάλη του λιμανιού.

Και τελειώνει το άρθρο του με μια πρόσκληση: **"Το ζήτημα που συγκλονίζει τους ανθρώπους στα docks, αυτούς τους χεροδύναμους, τίμιους ανθρώπους που η δουλειά τους σημαίνει τόσο πολλά για την καθημερινή μας ζωή, είναι μια εγερτήρια πρόσκληση**

για όλους τους Χριστιανούς. Γιατί είναι τ'αδέρφια μας, λυτρωμένα μέσ'το πολύτιμο αίμα του Χριστού και δεν μπορεί κανένας να μένει ήσυχος όταν η αξιοπρέπειά τους που βρίσκεται μέσα τους συνεχίζει να καταπατιέται και να κουρελιάζεται!"

Με το άρθρο αυτό υψώνει το πελώριο ηθικό ανάστημά του μπροστά απ'τους συκοφαντημένους κι'ακέφαλους λιμενεργάτες, γίνεται ο "Champion" του αγώνα τους κι'ενσαρκώνει αδιαφιλοκίνητα μια απ'τις συγκλονιστικότερες μορφές "ποιμένων" που παρουσίασε ο Χριστιανισμός. Χάνει τ'όνομά του και στα χείλια ολονών αποκτά ένα καινούργιο "the waterfront priest" - ο Ιερέας του λιμανιού -. Κάνει ενορία του τα docks που απλώνονται στις χιλιάδες μίλια των ακτών του Ατλαντικού. Κι'αγωνίζεται ν'ανοίξει το δρόμο για μια στοιχειώδη ανθρώπινη ζωή στους δεκάδες χιλιάδες τσαλαπατημένους "κοπιώντας και πεφορτισμένους" που αγκαλιάζει μέσ'τα χέρια του.

Μέσα σε 18 μέρες κερδίζουν όλα τα αιτήματα. Μεγαλύτερες αποδοχές, διπλά επιδόματα διακοπών και μία περίθαλψη - μικρότερη σ'έκταση απ'το σχέδιο που έγινε στο Xavier Labor school αλλά ωστόσο πιο καλή απ'το τίποτα.

Μέσ'από την αναταραχή αυτής της απεργίας και με τους "αντάρτες" ενισχυμένους απ'την επιτροπή ο Father Corridan οργανώνει ευρύτατα τη μάχη για την κατατόπιση του αμερικάνικου κοινού. Δημοσιογράφοι των Life, Time, Collier's, Look, True, Juille, Fortune, World Telegram, Post, Daily Eagle, κι'απ'αυτούς τους Times, τρέχουν να τον συμβουλευθούν, να συγκεντρώσουν αυθεντικές πληροφορίες και να γράψουν. Η γνωστή συγγραφέας M.H. Vorse παίρνει υλικό για το έργο της "The Pirate's nest of New York" που δημιουργεί ευρύτατο αντίκτυπο κι'αναδημοσιεύεται στο Reader's Digest. Ραδιοσχολιαστές περίφημοι των σταθμών NBC, CBS, και ABC γίνονται πρόθυμα κι'εθελοντικά συνεργάτες του.

Απ'τα docks του New Jersey βρίσκει τον συνεργάτη που χρειαζόταν στο πρόσωπο του Robert Greene, δημοσιογράφου του Journal. Τα άρθρα του Greene ξεσκεπάζουν τους πολιτικάντηδες, τους gagsters και τους businessmen του New Jersey που η συνεργασία τους ήταν όμοια με κείνην που είδαμε στα docks της πλευράς της Νέας Υόρκης, ανακατεύεται σε δίκες, καταγγέλλεται, αθωώνεται, εξελίσσεται σε μία αυθεντία στα εγκλήματα και στα "πολιτικά" του λιμανιού σε τέτοιο βαθμό που σήμερα να είναι πια "Special investigator" του Anti-Crime Committee της Νέας Υόρκης.

Με τον Johnson που αψηφά κάθε κίνδυνο (τον περασμένο Απρίλιο, οι ενδιαφερόμενοι τύφλωσαν με θειικό οξύ έναν συνάδελφό του τον Victor Riesel που παρακινδύνεψε ανάλογο τόλμημα, ρίχνουν καινούργια άρθρα καταπέλτες που ξεσκεπάζουν ονομαστικά πια τους "αξιωματούχους" της ILA που έχουν κατάμαυρα τα ποινικά μητρώα τους από φόνους, κλοπές, λαθρεμπόριο ναρκωτικών, παράνομα χαρτοπαίγνια, κ.λ.π. κι'έχουν αποφοιτήσει (έπειτα από πολυετείς σπουδές) απ'τα sig-sig και τα alcatraz.

Ο Budd Schulberg, επηρεασμένος απ'τα άρθρα "παράνομες περιοχές" δίπλα στ'αριστοκρατικότερα κέντρα της Νέας Υόρκης, έρχεται να δει από κοντά τα πράγματα.

"Πώς όμως ένας απέξω μπορεί ν'αρχίσει να εισδύει σ'αυτή τη ζούγκλα;" γράφει ο ίδιος. Η συμβουλή του Johnson ήταν: Αρχισε με τον Father Corridan. Πήγαινε κάτω στο Xavier και δες τον Father John".

Ο Budd Schulberg όμως έχει μια προκατάληψη. Και την λέει: "Τί κάνει ένας καθολικός παπάς στο Waterfront, μπαίνοντας μέσ'τα συνδικαλιστικά και πολιτικά προβλήματα των λιμενεργατών; Δεν είναι μια προσφορά στο Θεό πραγμάτων που ανήκουν στον Καίσαρα; Δεν είν'εδώ ο κίνδυνος μιας θρησκευτική δημαγωγίας;

Ελάτε, μας λέει ο Schulberg, όσοι έχετε την ίδια προκατάληψη, ελάτε μαζί μου στην πρώτη μου επίσκεψη στον Father Corridan, στο Xavier. Μας κάνει με την περιγραφή του να δούμε με τα μάτια που αστράφτουν και να νοιώσουμε τους τοίχους σκεπασμένους από βιβλιοθήκες να δονούνται από το πάθος της φωνής, όπως περιγράφει τα μαρτύρια των docks. Μιλώντας για τους "Mr. Rig και Σία" η φωνή ξεσπάει σ'ένα παράπονο που συγκλονίζει:

"Ο,τι με πληγώνει είναι πώς μερικοί απ'αυτούς ισχυρίζονται ότι είναι Χριστιανοί και θαρρούν πως μπορούν νάναι εντάξει με μόνο το να πηγαίνουν στη Λειτουργία της Κυριακής. Και να νομίζουν για τίποτα το να μεταχειρίζονται τους συνανθρώπους τους σαν κοπριές κάθε μέρα της εβδομάδας! Φαίνονται να ξεχνούν πως κάθε άνθρωπος είναι πολύτιμος στα μάτια του Κυρίου μας και πως Εκείνος πέθανε για όλους μας, σαν αδέρφια εν Χριστώ Ιησού κι'όχι μόνο για μερικούς προνομιούχους!"

"Τα λόγια του Father Corridan έσκισαν την προκατάληψή μου και μου άνοιξαν το δρόμο για τον Χριστιανικό Ανθρωπισμό, για τη χριστιανική κοινωνική ηθική. Εκεί άρχισα να νοιώθω τί πανίσχυρη δύναμη για κοινωνική βελτίωση μπορεί να γίνει μια τέτοια αντίληψη της Θρησκείας. Οι απόψεις του Father Corridan στα εργατικά του μαθήματα και στις κουβέντες του με ομάδες λιμενεργατών δεν οδηγούν σ'ένα δρόμο φυγής απ'την καθημερινή κόλαση των docks. Όταν όμως τους ρωτάει τί θεωρούν σαν βάση των οικονομικών - κι'οι απαντήσεις είναι "το χρήμα", "το ψωμί", "το κέρδος", "η προσφορά εργασίας"- η απάντηση του Father Corridan είναι πάντα "ο Άνθρωπος"! Μόνον ο Άνθρωπος είναι ικανός να γνωρίζει και ν'αγαπά, μου είπε. Μ'άλλα λόγια, ό,τι προσπαθώ να τους μάθω είναι η Αξία του Ανθρώπου.

Κι'ο Schulberg βγάζει ένα συμπέρασμα και για λογαριασμό μας, για λογαριασμό όλων των "χριστιανών" που μέσα στην μακαριότητα του "πνευματικού ησυχασμού" μας, κ'ενώ δεν ενοχλούμαστε μήτε στιγμή από το ερώτημα μήπως και μας πέφτει κανείς ρόλος στα "κολασμένα" πεζοδρόμια της καθημερινής ζωής, την ίδια στιγμή τρομάζουμε στη φλογισμένη θέα ενός όντως Χριστιανού Μαχητή. Μεταβάλλουμε τη δειλία μας σε "σωφροσύνη" και παρασυρμένοι απ'την αυτάρκεια της "αγνότητός" μας υψώνουμε τη λιποταξία μας σ' "ορθοδοξία" και σπεύδουμε περισπούδαστα να ελέγξουμε τη χριστιανικότητά του.

Νάτο το συμπέρασμα: "Δεν υπάρχει τίποτα το παράξενο σ'ένα Ιερέα που ανακατεύεται σε ηθικά ζητήματα που βρίσκουν πρακτική μορφή στη ζωή των ενοριτών του. Αντίθετα αν

Συνεπαρμένος ο Schulberg απ' τις καινούργιες του εμπειρίες φτιάχνει το σενάριο για μια ταινία. Βρίσκει τον Elia Kazan να διευθύνει το γύρισμα. Αλλά καμμιά απ' τις μεγάλες Εταιρείες δεν τολμάει να την αναλάβει. Βρίσκουν το θέμα "πολύ ζεστό για να το πιάσουν"! Τέλος ένας ανεξάρτητος παραγωγός - μετά 5 χρόνια προσπάθειας - θα την γυρίσει με τη Διεύθυνση του Elia Kazan και με τον Marlon Brando. Πραγματικοί λμμενεργάτες του Hoboken θα παίξουν τις σκηνές του. Ο Father Corridan θα είναι τεχνικός σύμβουλος σ' όλα. Κι' η ταινία γεμάτη αληθινά, αυθεντικά γεγονότα, θα κερδίσει με τον τίτλο "On the Waterfront" παγκόσμια τον θαυμασμό και μαζί το Oscar⁽³⁾.

Ο Father Corridan που κρατούσε στο αρχείο του τα πάντα όσα αφορούσαν το Waterfront δεν έχει μήτε ένα αντίτυπο του "Σταυροφόρου". Τα έστειλε μέχρις ενός. "Ήταν ένα είδος δυναμίτη - όπως είπε - δεν έπρεπε να πάει μήτε ένα χαμένο.

Ετσι το 1951 η ΙΛΑ βρίσκεται σε πολύ δύσκολη θέση προκειμένου να κλείσει νέα συμβόλαια με τις ατμοπλοϊκές εταιρείες. Η σκηνοθεσία των "διαπραγματεύσεων" πρέπει νάναι πολύ έξυπνη. Αρχίζει ζητώντας πάρα πολλά για τους λιμενεργάτες. Ωστόσο είναι αναγκασμένη να την τελειώσει με το γνωστό τρόπο: παίρνοντας ψίχουλα γι'αυξήσεις.

(3) Óócí ÀěěÜää Þñěà öií xăěiþíá öiö 1955 iă öií ôßöei "Ôi ăeiÜíé ôçð Áăüiðăð"

του κακού που ήταν το σύστημα δουλειάς στο λιμάνι. Ο Father Corridan όμως αγαπάει το κοινωνικό σύνολο. Δεν κάνει ταξικό αγώνα. Κι'υποστηρίζει ότι δεν επιτρέπεται οι λιμενεργάτες για λίγα σεντς αύξηση να κάνουν τόση ζημιά στο κοινωνικό σύνολο. Δεν είναι όμως δυνατό να αναστείλει την αγανάκτηση που δημιούργησε το νέο "ξεπούλημα" του ιδρώτα τους απ'την ILA.

Στις 15 Οκτωβρίου ξεσπάει η αγριότερη απεργία που γνώρισαν οι ακτές της Αμερικής.

Οι άνθρωποι της ILA καταλαβαίνουν ότι παίζουν το τελευταίο τους παιχνίδι. Αγοράζουν ακριβά στήλες εφημερίδων κι'εξαπολύουν αντεπίθεση: "Η απεργία είναι κομμουνιστική. Είναι η τελευταία προσπάθεια του Κομμουνιστικού κόμματος να καταλάβει τις ακτές".

Ο Colonel I.W. Lytell της στρατιωτικής βάσεως του Brooklyn δηλώνει πως αυτό είναι ψέμμα. Ποιός ακούει στρατιωτικούς; Οι λιμενεργάτες εξαγριώνονται, οργανώνουν διαδηλώσεις στο Mirror που τους συκοφάντησε. Ωστόσο το αμερικανικό κοινό επηρεάζεται. Η αντεπίθεση της ILA φαίνεται να πιάνει. Ο Πρόεδρος Truman συγκαλεί ειδικό συμβούλιο. Δεν θέλει να εφαρμόσει τον Νόμο Taft-Hartley και να σπάσει βίαια την απεργία. Τους προσκαλεί εν ονόματι του εθνικού συμφέροντος να ξαναγυρίσουν στη δουλειά τους. Οι λιμενεργάτες αρνούνται κι'οργανώνουν νέες διαδηλώσεις. Το κυριώτερο αποτέλεσμά τους ήταν να βρουν στο πρόσωπο του Peter Johnson, τον δικηγόρο που χρειάζονταν στον αγώνα τους. Γιος λιμενεργάτη, δούλεψε κι'ο ίδιος λιμενεργάτης. Πολέμησε πεζοναύτης και μετά τον πόλεμο σπούδασε δικηγόρος. Ο Peter βρέθηκε τυχαία ανάμεσα στους παληούς του συντρόφους κι'άκουσε πως θα χρειαστούν δικηγόρο. Προσφέρθηκε στην επιτροπή τους να βοηθήσει σ'ό,τι μπορούσε χωρίς καμμία αμοιβή (και θάνατι πολύτιμη η βοήθειά του σε λίγο!)

Η τρίτη εβδομάδα της απεργίας ήταν κρίσιμη και για τα δύο μέρη.

Στις 28 Οκτωβρίου ο Johnny Dawyer τηλεγραφεί εκ μέρους των απεργών στον Πρόεδρο Truman ότι είναι έτοιμοι να γυρίσουν στα docks αν θα ήθελε να διατάξει μιαν ανάκριση για τα παράπονά τους ενάντια στην ηγεσία της ILA. Κι'ο Ryan όμως τηλεγραφεί στον Πρόεδρο πως αύριο το πρωί το λιμάνι θα δουλέψει. Κι'ανανέωνε τις κατηγορίες πως μόνο οι κομμουνιστές ακολουθούν την απεργία. Ταυτόχρονα δηλώνει στους δημοσιογράφους ότι οι άνθρωποί του θα σπάσουν τις γραμμές των απεργών το πρωί.

"Θα περάσουμε ανάμεσά τους κι'από πάνω τους, αλλά ποτέ γύρω τους!" κομπάζει απειλητικά.

Η αιματοχυσία φαίνεται αναπόφευκτη. Κινητοποιείται ολόκληρη η αστυνομική δύναμη.

Ο Father Corridan στο αναμεταξύ συνεργάζεται με τους διευθύνοντας το Anti-Crime Committee της Νέας Υόρκης και τους πείθει να ζητήσουν από τον Κυβερνήτη Dewey να σταματήσει την απεργία και ν'αρχίσει μιαν ανάκριση για τις πραγματικές της αιτίες. Μόλις μαθαίνει την νέα τροπή στις 28 Οκτωβρίου αποφασίζει να σταθεί πάλι μπροστά απ'τους λιμενεργάτες. Η συκοφαντία του Ryan πως ήταν κομμουνιστές και τίποτ'άλλο είχε πιάσει.

Ο Father Corridan μένει άγρυπνος. Μετά τα μεσάνυχτα σηκώνει το ακουστικό και παίρνει δύο νούμερα. Ένα αόρατο κύμα από τηλεφωνήματα αρχίζει ν'απλώνεται μέσ'τη Νέα Υόρκη.

Οι εφημερίδες στέλνουν ύστερα από λίγα λεπτά το απίστευτο νέο σ'όλη τη χώρα: Οι λιμενεργάτες προσευχήθηκαν όλοι μαζί στα docks μ'ένα καθολικό ιερέα!

"Η δύση μιας τυρρανίας!" αναγγέλλει ο ίδιος ο Mirror και συνεχίζει: "οι αγωνιόδεις κραυγές του Ryan για κομμουνισμό βρήκαν την απάντησή τους σήμερα από έναν Καθολικό Ιερέα κύρους, που οδήγησε τους αντάρτες λιμενεργάτες σε κοινή προσευχή. Ο,τι και να γίνει αυτή την εβδομάδα ο Ryan φεύγει."

Η Κυβέρνηση αναγνωρίζει μ'αυτόν τον τρόπο την αυθεντία του στα ζητήματα του Waterfront και με την καθοδήγησή του, κάνει τα πρώτα βήματα για να δικαιώσει τον αγώνα του.

Ο Καρδινάλιος καλεί αμέσως τον Father Corridan σ'απολογία. Ακούγοντας όμως κανείς τις κατηγορίες για τις οποίες τον κάλεσε ν'απολογηθεί γεμίζει απορίες.

- "Αυτός είχε δημιουργήσει την τωρινή απεργία". Αρα είναι ξανά ασυγχώρητος ο Χριστός που πέταξε τους αργυραμοιβούς απ' το Ναό; Η μήπως οι "Mr. Big και Σία" δεν

19

παζάρευναν αίμα εξευτελίζοντας με μίαν άγρια εκμετάλλευση χιλιάδες ζωντανούς Ναούς του Θεού;

Και νάτος ο Father Corridan φορτωμένος με την ευγνωμοσύνη και τη λατρεία δεκάδων χιλιάδων λιμενεργατών, αναγνωρισμένος και δικαιωμένος στον αγώνα του απ'την Κυβέρνηση της Χώρας του, να περιμένει στο διάδρομο του Αρχιεπισκοπικού Μεγάρου υπόδικος της Εκκλησίας του!

(Συνεχίζεται)

Γιώργος Πύρρας

Ο ΙΕΡΕΑΣ ΤΟΥ ΛΙΜΑΝΙΟΥ (FATHER CORRIDAN)

Γ'

Ο Καρδινάλιος είναι απασχολημένος με επισκόπους για ζητήματα σχετικά με την Ιεραποστολική εργασία της Εκκλησίας. Μόλις τελειώνουν, ο Father Corridan καλείται γ'απολογία. Ακούει γαλήνιος τα δύο εγκλήματα για τα οποία κατηγορείται. Η απάντησή του είναι απλή όπως κι'όλα του; δύο όχι. Ο Father Corridan δεν δούλεψε σαν λιμνεργάτης. Δεν υποκίνησε την απεργία, έκανε το παν για να την αποτρέψει.

Ο Καρδινάλιος ησυχάζει και παρακαλεί τον Father Corridan να τον κατατοπίσει στο ζήτημα. Οπότε αναπηδά άλλη απορία: Η διαφωτιστική εκστρατεία που συγκλόνιζε πολιτικούς και ρεπόρτερς, σεναριογράφους και συγγραφείς, προτεστάντες κι'αβάφτιστους, απλούς καθολικούς εργάτες μα κι'επιστημονικές αυθεντίες του καθολικού λαϊκάτου δεν είχε μέχρι τότε κατατοπίσει τον Καρδινάλιο; Όμως πριν λίγα λεπτά ήταν απασχολημένος με την ιεραποστολή της Εκκλησίας του. Τί πάει να πει "Ιεραποστολή;" Κι'η Καθολική Εκκλησία έχει επεξεργασμένο με βιβλιοθήκες ολόκληρες το θέμα "Εκκλησία και κοινωνικό πρόβλημα".

Λέει καθαρά ότι **"ένας δεν μπορεί να είναι άγιος και να ζει το Ευαγγέλιο που κυρύσσουμε, χωρίς να εκδαπανά τον εαυτό του για να εξασφαλίσει στον καθένα στέγαση, εργασία, καταναλωτικά αγαθά, αναψυχή, εκπαίδευση κ.λ.π., χωρίς τα οποία η ζωή δεν είναι πλέον χρήσιμη"** (Cardinal Suhard).

Ο Καρδινάλιος είναι μία πνευματική προσωπικότητα πρώτου μεγέθους. Απ'τα αναστήματα της Καθολικής Εκκλησίας επιβάλλει το σεβασμό με τη ζωή, την παράσταση και τη μόρφωσή του κι'ωστόσο εξακολουθεί με τη στάση του να δημιουργεί απορίες. Ετοιμάζεται ν'απευθύνει ένα μήνυμα το άλλο πρωί στο Congress of Industrial Organizations και ζητά να μάθει αν υπάρχει τρόπος να σταματήσει η απεργία. Γιατί δείχνει ευαισθησία μόνο απέναντι στην απεργία και αγωνιά για το τέλος των ταραχών; Αν αγωνιούσε τόσο για την δικαιοσύνη όσο τώρα για την ειρήνη, γιατί δεν είχε καλέσει χρόνια πριν σ'απολογία τους ευσεβείς "Mr. Big και Σία" και τους Μονσινιόρ τους;

Αφού αναγνωρίζει ότι ο αγώνας του Father Corridan είναι καθήκον ενός κληρικού, γιατί δεν τον είχε κάνει από χρόνια καθήκον και προσωπικό του κι'ολόκληρης της Εκκλησίας του και να εξαλείψει έτσι ριζικά την αφορμή των ταραχών;

Ποιός είπε όμως ότι η πνευματικότητα είναι αλάνθαστη; Και ποιός δεν το βλέπει ότι η λανθασμένη αντίληψη του χρέους μας σαν Χριστιανών οδηγεί στο τέλος σε μίαν ακούσια λιποταξία;

Με την επίσημη ανάκριση που έχει διαταχθεί απ'τον κυβερνήτη Dewey ξεσκεπάζονται όλα μέσ'από σωρό καταθέσεις κι'αποδείξεις.

Ενοχοι ξεσκεπάζονται ονομαστικά, κλοπές τεράστιες με αυθεντικά στοιχεία που στέλνουν αρεκτούς στο δικαστήριο. Η Δημοκρατία ξεσηκώνεται. Μπορεί "λαθραία" να γίνεται ό,τι γίνεται τόσα χρόνια, μπορεί ασυνείδητοι πολιτικάντηδες να την καταπροδίδουν και να εκμεταλλεύονται την ελευθερία της. Αλλ'όταν ξεσκεπαστούν;

Η κυβερνητική επιτροπή με την άμεση εποπτεία του κυβερνήτου Dewey αποφασίζει να διαλύσει αυτή την κατάσταση. Και τότε έρχεται η απόλυτη αναγνώριση του αγώνα του Father Corridan. Γιατί είναι αυτός και κανένας άλλος που καλείται να υποβάλει ένα σχέδιο για την αναμόρφωση του Waterfront. Το σχέδιό του, από οχτώ σημεία μελετημένο εξαντλητικά χρόνια τώρα, υποβάλλεται αμέσως.

Ταυτόχρονα η American Federation of Labor (Αμερικανική Συνομοσπονδία Εργατών), βρίσκεται σ'αναβρασμό με τις αποκαλύψεις. Κι'ο αναβρασμός αυτός κορυφώνεται σε μια πράξη που αποτελεί "ορόσημο στην ιστορία της". Διατάζει την ILA "να καθαρίσει το σπίτι της" μέσα σε τακτή προθεσμία. Αλλως θα'αποβληθεί απ'την Συνομοσπονδία. Και στους δημοσιογράφους τα μέλη της εκτελεστικής επιτροπής της δηλώνουν πως μια και δεν ελπίζουν ένα πραγματικό ξεκαθάρισμα μέσ'την ILA ετοιμάζονται για ένα νέο σωματείο αντίπαλο.

Ο Father Corridan εξαπολύει ανοιχτή επιστολή στους λιμενεργάτες παρορμώντας τους να σταθούν στο πλευρό της Αμερικανικής Συνομοσπονδίας Εργατών σε περίπτωση πάλης με τον Ryan.

Ο Ryan ενάγεται σε μεγάλες δίκες για κλοπές χρημάτων της ILA, για φορολογικές "αταξίες" και άλλα ζητήματα.

Στις 20 Μαΐου του 1953 δημοσιεύεται η αναφορά του Crime Commission που συνιστά πλήρη και γενική αποδοχή του σχεδίου Corridan.

Τον Ιούνιο οι κυβερνήτες Dewey (New York State) και Driscoll (New Jersey State) δημιουργούν μία "διπολιτειακή υπηρεσία" που θα κυβερνήσει όλο το Waterfront και τα docks της Νέας Υόρκης και τα docks του New Jersey σαν ένα σύνολο. Και την εξουσιοδοτούν ευρύτατα με ειδικά νομοθετήματα.

Αυτή η υπηρεσία πετάει μέσα σ'ένα χρόνο απ'τα διάφορα "πόστα" των docks, 255 gangsters και περίπου 20.000 ανθρώπους ξένους για τα docks που είτε με επέμβαση "πολιτικάντηδων" για ψηφοθηρία είτε για λογαριασμό των gangsters δούλευαν παρασιτικά στα docks και δημιουργούσαν το "πλεόνασμα" χεριών.

Τον Σεπτέμβριο σκάει η βόμβα. Η Αμερικανική Ομοσπονδία Εργατών αποβάλλει την ILA από τις τάξεις των μελών της Ομοσπονδίων. **Ήταν η πρώτη φορά στην ιστορία των συνδικαλιστικών κινήσεων των Η.Π. που η Α.Ο.Ε. απέβαλλε μέλος της.** Και ταυτόχρονα κινείται δραστήρια για μία νέα τίμια ομοσπονδία λιμενεργατών που να ανήκει πραγματικά στους λιμενεργάτες.

Ο Father Corridan ύστερα από τόσα χρόνια αγώνων βλέπει το ζήτημα να ανεβαίνει ένα-ένα τα σκαλοπάτια για τη λύση του. Οι ελπίδες του όλες τώρα στηρίζονται στους ίδιους τους λιμενεργάτες.

Η κυβέρνηση αγρυπνά. Η Αμερικανική Ομοσπονδία Εργατών κατεβαίνει με πρωτοφανή μέτρα να τους βοηθήσει, αλλά όλοι σέβονται την ελευθερία της γνώμης τους. Δεν θέλουν να τους εξαναγκάσουν να μπουν σε μία νέα ομοσπονδία. Πρέπει να κινηθούν μονάχοι. Σ' αυτή την "αχίλλειο πτέρνα" όμως βρίσκουν να τους χτυπήσουν οι "Mr. Big και Σία". Καταφέρνουν να διχάσουν τους λιμενεργάτες (απ' την αρχή άλλωστε είχαν τους "δικούς τους"). Με μία σειρά απεργίες και ταραχές κλείνουν τα docks.

Ο κυβερνήτης Dewey κατεβάζει όλη την κυβερνητική δύναμη και βοηθάει με αστυνομική προστασία τους "αντάρτες" της ILA να σπάσουν την απεργία. Αυτόματα όλοι οι λιμενεργάτες είναι διχασμένοι σε δύο μερίδες. Και μια που δεν χωρούν κι οι δυο στα docks η μία πρέπει να επιβληθεί και να δώσει και σ' όσα μέλη της άλλης χωρούν όση δουλειά περισσεύει. Την κατάσταση την περιπλέκει κι' ο ανταγωνισμός άλλων ομοσπονδιών (Ναυτεργατών, Οδηγών Φορτηγών κ.λ.π.) που η κάθε μια γυρεύει να προωθήσει τα συμφέροντα των μελών της μέσ' τη ρευστή κατάσταση του Waterfront.

Στις 22-23 Δεκεμβρίου οι λιμενεργάτες καλούνται να ψηφίσουν τί προτιμούν την ILA ή άλλο σωματείο που ορίζει η Αμερικανική Ομοσπονδία Εργατών και που ηγέτης του και ψυχή του είναι ο Johny Dawyer, ο πρώτος "αντάρτης" του Local 895, ο στενός συνεργάτης του Father Corridan. Με πρωτοφανείς εκβιασμούς η παλιά ILA κερδίζει με διαφορά 1492 ψήφων!

Ο Κυβερνήτης διατάζει ανακρίσεις. Το πόρισμά τους επιάλλει ακύρωση των εκλογών. Οι λιμενεργάτες όμως, απλή κι' άβουλη μάζα, γίνονται εύκολη λεία. Διαχωρίζονται ακόμη πιο βαθειά με μια σειρά νέες ταραχές που οργανώνουν σατανικά οι άνθρωποι της ILA! "Διαίρει και βασίλευε". Επί 29 μέρες χάνουν 5.000.000 δολάρια ημερομίσθια στο βωμό άνομων συμφερόντων.

Η Κυβέρνηση όμως είναι αποφασισμένη να προχωρήσει αδίστακτα. Ειδοποιεί την ILA πως αν δεν σταματήσει αμέσως τις απεργίες και τις ταραχές, θα την αποκλείσει από νέες εκλογές, οπότε αυτόματα το νέο σωματείο θα επικρατήσει σαν επίσημο. Η ILA υπακούει αμέσως. Νέες εκλογές ορίζονται τον Μάιο του 1954.

Ο Father Corridan αναπτύσσει πυρετώδη κίνηση και βρίσκεται πάλι κάτω μαζί με τους λιμενεργάτες. Με την αδιάκοπη δουλειά του τους έχει εξασφαλίσει την ανοιχτή και σταθερή υποστήριξη της Ομοσπονδιακής Κυβερνήσεως, των Κυβερνήσεων των States, της Αμερικανικής Ομοσπονδίας Εργατών και σύσσωμου του τύπου της Νέας Υόρκης. Οι Times και το Daily News με την κύρια αρθρογραφία τους προσκαλούν τους λιμενεργάτες να ψηφίσουν το νέο σωματείο. Βλέπει όμως πως το παν εξαρτάται από κείνους. Και τους

βλέπει διχασμένους να σπρώχνονται ώμο με ώμο "σαν τα σκυλιά γύρω απ'όνα κόκκαλο". Δεν είναι καθόλου εύκολο να καταλάβουν πως πέφτουν θύματα σκοτεινών συμφερόντων.

2500 αστυνομικοί κινητοποιούνται για να ματαιώσουν κάθε εκβιασμό στις νέες εκλογές. Ολοι θεωρούν την νίκη του νέου σωματείου βέβαια. Κι'όλοι την εύχονται. Η Κυβέρνηση, ο τίμιος συνδικαλιστικός κόσμος, το ξυπνημένο δημοκρατικώτατο κοινό της Αμερικής αγανακτισμένο από το όργιο του Waterfront.

Το μεγάλο δώρο της Δημοκρατίας, η Ελευθερία, ευνοεί ωστόσο και τα τίμια χέρια που αγωνίζονται για τη δικαιοσύνη και τα βρώμικα χέρια των άνομων συμφερόντων. Ολοι βλέπουν τα νέα δίκτυα που περιβροχίζουν και παραπλανούν χιλιάδες λιμενεργάτες. Πιστεύουν όμως πως ο εξαθλιωμένος λιμενεργάτης είναι ήσυχος και αντικειμενικός μελετητής για να καταλήξει στα σωστά συμπεράσματα. Δεν ξέρουν ότι μέσ'την απελπισία του δεν βλέπει, δεν μπορεί να δει πιο μακριά απ'το μεροκάματο το σημερινό. Κι'όποιος του το δίνει σήμερα, τον ακολουθεί χωρίς να μπορεί μέσ'απ'το κεφάλι του που το σφυροκοπάει η απόγνωση νάχει την πολυτέλεια να σκεφτεί για το αύριο. Ο Father Corridan όμως το ξέρει. Γιατί ξέρει τί χρειάστηκε να κάνει για να "ξυπνήσει" και να "ξεσηκώσει" όσους επαναστάτησαν. Ξέρει τί μόχθος χρειάστηκε για να γίνει το κάθε "ρομπότ" Άνθρωπος με συναίσθηση της Αξιοπρέπειάς του, της Αξίας του, των Δικαιωμάτων του, και των Καθηκόντων του!

Κατεβαίνει στις συγκεντρώσεις τους, μιλάει ανοιχτά, συμβουλεύει, διαφωνεί, δια φωτίζει, τις τελευταίες μέρες κυκλοφορεί απ'άκρη σ'άκρη στο λιμάνι μία ακόμη ανοιχτή επιστολή που τους προσκαλεί να ψηφίσουν το καινούργιο σωματείο που υποστηρίζει η Αμερικανική Ομοσπονδία Εργατών.

Λίγο ακόμα κι'οχτώ χρόνια αγώνες του θα τέλειωναν με μια άμεση νίκη. Κι'οι άνθρωποι όμως της ILA παίζουν το τελευταίο τους χαρτί. Εκμεταλλεύονται τα "εσωτερικά πολιτικά ζητήματα των συνδικαλιστικών ομοσπονδιών και με ...319 ψήφους καταφέρνουν ν'αποφύγουν την ήττα. Με τις εκλογές κανείς δεν κέρδισε (γιατί η διαφορά ψήφων ήταν ασήμαντη). Σήμαιναν μόνο μια προσωρινή παύση πυρός.

Βετεράνοι detectives λένε στον Father Corridan ότι σύντομα θα υπάρξει μία "νέα Κορέα" και σχεδιάζουν ν'αποσυρθούν μάλλον, παρά να περάσουν μέσ'απ'αυτή. Ο ίδιος όμως ακούραστος, φλεγόμενος από ενεργητικότητα, στέκεται αλύγιστος. Εχασε μια φάση της μάχης, αυτό είν'όλο. Ο πόλεμος συνεχίζεται. Γι'αυτό είναι έτοιμος για καινούργιες προσπάθειες. Εχει κερδίσει πάρα πολλά. Τα δυσκολώτερα και τα κρισιμώτερα είναι κερδισμένα. Ο δρόμος είναι ανοιχτός. Η τυραννία ξεσκεπασμένη κι'αποδοκιμασμένη από παντού. Η Κυβέρνηση με την "Διπολιτειακή υπηρεσία της" όσο κι'αν δεν μπορεί να επέμβει στα εσωτερικά των λιμενεργατών, ωστόσο ελέγχει τα docks. Οι λιμενεργάτες αναπνέουν ελεύθερα. Κι'η μια χούφτα "αντάρτες" του Johny Dawyer είναι πια μια ίση αριθμητικά "Αδελφότητα Λιμενεργατών". Με την υποστήριξη όμως των παραγόντων και της κοινής γνώμης είναι ζήτημα χρόνου μονάχα η ολοκληρωτική απελευθέρωση του Waterfront.

Ο Father Corridan όταν πρωτοήρθε βρήκε λίγους Ανθρώπους και χιλιάδες εξαθλιωμένα κορμιά που με το καθημερινό τσαλαπάτημα και την ανελέητη τυραννία είχαν καταντήσει άβουλα ρομπότ, έτοιμα για ένα ποτήρι ούισκι να υποκύψουν τυφλά. Μέσ'τα βαθειά νερά αυτής της μάζας, μας λέει ο ίδιος, πώς ήρθε να ρίξει τα δίχτυα του. "Αυτό είναι μέρος απ'τη δουλειά ενός Ιερέα. Να ψάχνει γι'ανθρώπους που θέλουν αληθινά να υπηρετήσουν το Θεό.

"Βρήκα μερικούς. Βρήκα ανθρώπους που θέλουν να ορθωθούν και ν'αντισταθούν στο κακό. Εχω βρει ανθρώπους που διακινδυνεύουν τη ζωή τους, πολεμώντας ενάντια στην τυραννία. Βρήκα ανθρώπους που μπορούν πραγματικά να παν στο σπίτι κάθε βράδυ και να κοιμηθούν με μian ήσυχη συνείδηση. Ψάχνω για περισσότερους!

Υπάρχουν πράγματα που τα νοιώθω πολύ σκληρά... Ξέρω πως άνθρωποι που πολέμησαν για το δίκιο όπως το είδαν, έχασαν συχνά τη δουλειά τους. Ξέρω πως μερικοί δολοφονήθηκαν. Αλλ'όταν σκέφτομαι αυτούς τους ανθρώπους υπάρχει πάντα ένα πράγμα που μπορώ να λέω: Ενας μεγάλος αριθμός ανθρώπων στους καιρούς που θάρθουν θα ζήσουν καλύτερα γιατί αυτοί εδώ έζησαν κι'έδωσαν τη μάχη τους. "Άλλος εστίς ο σπείρων και άλλος ο θερίζων".

Πάνω στην ανεμοδαρμένη κορφή του Empire State Building στέκεται ένας άνδρας και κυτάζει την τεράστια έκταση του Waterfront. Τον καίει κρυφή μ'ανήμερη φωτιά. Μέσα σ'έναν αιώνα που γνώρισε κάθε λογής επαναστάτες ενσαρκώνει μια γνήσια μορφή Επαναστάτη. "Αν δεν μπορέσωμε να φέρωμε το πνεύμα του Θεού μέσ'την καθημερινή οικονομική, πολιτική και κοινωνική μας ζωή δεν θα μπορέσωμε να ευτυχίσωμε! Εχομε μία μάχη εδώ που είναι μεγαλύτερη και σκληρότερη απ'τη μάχη ενάντια στον Κομμουνισμό. Ο Κομμουνισμός είναι απλώς και μόνο η Ρωσική έκδοση του υλισμού. Στο Waterfront έχομε πιάσει την Αμερικανική έκδοση".

Αυτό είναι το θεωρητικό πιστεύω του για τη μάχη που ανέλαβε. Μα πάνω από κυρύγματα και διακηρύξεις φέρνει το Πνεύμα του αναστημένου Ιησού μέσα στην πράξη, μέσ'τα πυρωμένα, βρώμικα και ματωμένα πεδία της καθημερινής πάλης, με την αυταπάρνηση και με το αδίστακτο θάρρος που τον είδαμε να το φέρνει.

Ο συγκλονιστικός αγώνας του Father Corridan είναι ένα Γεγονός του Αιώνα μας κι'ένα αγάτινο μέτρο που κρίνει αμείλικτα τον Χριστιανισμό μας.

Δύο χιλιάδες χρόνια μελέτες των Γραφών δεν έφτασαν για να βγάλωμε τις συνέπειες που έπρεπε!

Για δεκαετίες τώρα μια απ'τις Χριστιανικές Εκκλησίες - η Καθολική - με το στόμα των τριών τελευταίων Παπών της κήρυξε - κατόπιν εορτής; αλλά τέλος πάντων κήρυξε - την

ανάγκη του ανοιχτού αγώνα κάθε χριστιανού για κοινωνική δικαιοσύνη. Κι'ενώ οι εγκύκλιοι του Βατικανού έγιναν αφορμή για μελέτες - βιβλιοθήκες ολόκληρες πάνω στο κοινωνικό πρόβλημα για ειδικά Πανεπιστημιακά κέντρα εργατικών και βιομηχανικών ζητημάτων, για φλογερά κηρύγματα, πόσοι Χριστιανοί όρθωσαν το ανάστημά τους στο πεδίο των ανοιχτών αγώνων;

Η μήπως το καθήκον καθενός εξαντλείται με το να πει αφηρημένα το "δέον" χωρίς να κυτάξει γύρω του να δει σε ποιά συγκεκριμένη μάχη μπορεί να συμβάλει;

Τώρα άραγε καταλαβαίνουμε πόσο μακριά βρεθήκαμε, οι Χριστιανοί όλου του κόσμου, απ' τον ιστορικό ρόλο που είμαστε επιφορτισμένοι "ως εκ κλήσεως" να διαδραματίσωμε; Τόσο μακριά που ακόμα και μέσ'απ'τη δικτατορευόμενη Ισπανία ο Καθολικός επίσκοπος της Malaga, Angel Herrera, ξεσπάει και δημοσιεύει τη δριμύτατη επισκοπική του εγκύκλιο στο "ΥΑ" της Μαδρίτης⁽⁵⁾ με μία διαπίστωση που καταντά παγκόσμια:

"Δημιουργήσαμε έναν τύπο Χριστιανισμού φτωχό σε κοινωνικές αρετές. Η έλλειψη δικαιοσύνης και σε μεγάλη έκταση της αγάπης, συντηρεί ένα σύστημα κατανομής του εθνικού πλούτου που δίνει σε μία μειονότητα το μεγάλο όγκο του εισοδήματός μας και διατηρεί το πλήθος σε φτώχεια".

Ο Charles Peguy είναι που ρωτάει σ'έναν στίχο γεμάτο σπαραγμό: "Τόσοι καλοί χριστιανοί γιατί να μην κάνουν μια καλή Χριστιανωσύνη;"

Και νάτος ο Αιώνας μας που ξεσκεπάζει το σκάνδαλο: οι καλοί χριστιανοί έκαναν αυτοσκοπό μία περίεργη μυστικιστική και μυστηριακή ζωή, που αν νοιάζεται για "έργα αγάπης" κάποτε, ωστόσο αδιαφορεί ουσιαστικά για την κοινωνική αδικία που βοά γύρω της.

Αισθάνονται μακάρια ευδαιμονία "έχοντας το Χριστό μέσα τους κι'ωστόσο ούτε που σκέφτονται πως είναι αυτοί που πρέπει - αφού υποστηρίζουν πως τον έχουν - να σταθούν φορείς Του, φορείς της Δικαιοσύνης Του, φορείς της πνευματικής Του Επανάστασεως για την αποκατάσταση του Ανθρώπου στην Αξία του. Κι'η Αξία "Ανθρωπος" εξευτελίζεται και κατακουρελιάζεται μέσ'τις σύγχρονες κοινωνίες απ'την εκμετάλλευση ανθρώπου από άνθρωπο. Άνθρωποι πλουτίζουν κι'οργιάζουν μαζεύοντας χρυσάφι απ'το αίμα και τον ιδρώτα συνανθρώπων τους.

Μπροστά σ'αυτή την κατάσταση οι Χριστιανοί του 20ου Αιώνα τί κάναμε;

Οι άγιοι από μας αδιαφόρησαν κι'αδιαφορούν! Μέσ'τους αντικειμενικούς τους σκοπούς δεν περιλαμβάνεται καμιά μάχη για κοινωνική δικαιοσύνη. Η κάνουν κάτι πολύ χειρότερο. Ενώ δεν ενοχλούνται απ'την αόρατη τυραννία, θορυβούνται απ'τις εξεγέρσεις των απελπισμένων. Ενώ πρόδωσαν την Κλήση τους και δεν έγιναν οι πρωταγωνισταί της σωτηρίας απ'την εκμετάλλευση, τους κατηγορούν καυστικώτατα γιατί παρυσύρθηκαν στον επαναστατικό μηδενισμό κι'έγιναν "ηθικά τέρατα". Ποιός "πνευματέμφορος" όμως έσπασε τον ελεφάντινο πύργο της αγιότητάς του να τους γίνει καθοδηγητής και ηγέτης σε μια μάχη Ανθρωπιάς, σε μια Χριστιανική Επανάσταση που θα μπορούσε χωρίς καμιά, κανενός είδους

(5) ÆŸðä Time, ÉáñðŸñēð 1956, óäë.25.

βιαιότητα ή αιματοχυσία νάχει φτιάξει δικαιώτερα κοινωνικά μορφώματα αιώνες πριν την Γαλλική Επανάσταση; Κι'ενώ δεν έκαναν και δεν κάνουν και σήμερα ουσιαστικά τίποτα για να σπάσει η εκμετάλλευση ανθρώπου από άνθρωπο (το κακό δεν τσακίζεται μόνο με εγκυκλίους και κηρύγματα αλλά και με αγώνες σαν του Corridan) ωστόσο κάνουν ό,τι μπορούν για να μη γίνονται "ταραχές".

Είναι οι άγιοι που ακούσια καταντούν τον Χριστιανισμό όπιο των λαών!

Οι Φαρισαίοι από μας είτε εμπορεύονται τον Χριστιανισμό είτε σταυρώνουν εν ονόματι της Αγίας Τριάδος και της "Χριστιανικής Αληθείας" το Χριστό. (Ο Μονσινιόρ της Νέας Υόρκης έχει πολλά αντίγραφα. Τί Ιεροεξεταστής θα ήταν αλήθεια αν ζούσε εκείνα τα "αξέχαστα" χρόνια! Με πόση προθυμία "εν ονόματι του Θεού του ζώντος" θα έκαίγε ζωντανό τον Father Corridan!) Κι'αν βρεθεί κανείς κι'ανακαλύψει πέντε άγιους που έκαναν ολόκληρο το καθήκον τους, τότε είναι που θα μείνουμε ολότελα αναπολόγητοι. Γιατί παρά τα ζωντανά τους παραδείγματα εμείς, το σύνολο, Διάδοχοι των Αποστόλων και άσημοι λαϊκοί, λιποτακτήσαμε! Αυτή είναι η χρεωκοπία μας. Και στον αιώνα μας κοχλάζει ηφαιστειο παγκόσμιο η κοινωνική πάλη. Ας σταματήσωμε τουλάχιστο να κατηγορούμε τους άλλους. Είναι καιρός να μαζευτούμε οι Χριστιανοί όλου του κόσμου και να σκύψωμε συντριμμένοι κάτω απ'το βάρος της εγκληματικής μας λιποταξίας. Και να κάνομε το μόνο τίμιο που μας μένει: να ομολογήσωμε την ενοχή μας. Είμαστε οι πρώτοι κι'οι κύριοι ένοχοι!

Κι'από κει και πέρα μας περιμένει ο Αγώνας που αιώνες τώρα εγκαταλείψαμε. Αν χρεωκοπήσαμε μεις, ο Ιησούς της Ναζαρέτ είναι αναστημένος κι'αγωνίζεται μέσα από όποια καρδιά κι'απόποιο ζευγάρι χέρια βρει. Η φωτιά που έβαλε δεν σβήνει και δεν μπορεί να τη σβύσει φυσικά μήτε κι'η χρεωκοπία του "Χριστιανισμού μας".

Ο 20ός Αιώνας ξεσκέπασε το σκάνδαλο, μας έδειξε τη λιποταξία μας. Και μας θέτει ωμά και αδυσώπητα μπροστά μας το δίλημμα:

Η οι "Χριστιανικές Εκκλησίες", οι Χριστιανοί όλου του κόσμου, θα ολοκληρώσουν το Χριστιανισμό τους -και θεωρητικά και έμπρακτα- ξαναβρίσκοντας το Χριστό που έχασαν, μέσ'το δρόμο των Corridan, ή θα χάσουν και την τελευταία τους σχέση με τον αγωνιζόμενο Άνθρωπο και τον ζωντανό του Θεό!

Γιώργος Πύρρας *

1957

* το καλλιτεχνικό ψευδώνυμο του Γιώργου Α. Βασιλείου